

ТРАВЕНЬ

1976

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 9 (979)

Ціна номера 12 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У Донецькій та Одеській областях зволяють будівництво дошкільних дитячих закладів.
(3 листів до редакції).

— По садочку ходжу,
Кониченка воджу...

— Пропустіть, він зі мною.

Реформація приказки

Як відомо з приказки, приватно-пересічна баба купила поросся, виходячи з тих міркувань, що у неї не було клопоту.

Колгосп ім. 1-го Травня (с. Насташка Рокитнянського району, що на Київщині) — господарство не приватне і не пересічне, а громадське і багатогалузеве. І поросят та свиней в цьому господарстві розводять не тому, що не мають клопоту. Різного клопоту й окрім тваринництва вистачає, а розводять, відгодовують їх там, щоб ми з вами, шановні громадяни, мали сальце і ковбаску.

Навряд чи треба нині кому-небудь пояснювати і кого-небудь переконувати, що розводити, утримувати і відгодовувати свиней тим методом, яким користувалася баба, купивши поросся і розжившись клопотом, в наші дні недоцільно і нерен-

табельно. Рентабельна й доцільна в наші дні навіть не свиноферма, а свинофабрика, або, як нині кажуть, — свинокомплекс.

Згідно з постановою Київського обкому КП України та облвиконкому, такий свинокомплекс на 7200 голів мав стати до ладу в Насташці ще в 1974 році. Ще торік колгосп мав продати державі 671 тонну свинини. Мав, але не продав.

А от чому не продав, доведеться запитати не в колгоспників, а в Анатоля Михайловича Переведенцева, хоч він у Насташці не прописаний, а мешкає у Білій Церкві. Співдоповідачем його буде Віктор Миколайович Ромашкін, теж тамтешній, білоцерківський.

Справа в тім, що Анатолій Михайлович — керуючий трестом «Білоцерківсьльбуд», а Віктор Ми-

колайович — його головний інженер. Шо ж до тресту, то це той самий трест, котрий підрядився (і не просто підрядився, а «генпідрядився») спорудити в Насташці свинокомплекс.

Давно «генпідрядився», ще позаторік мав усе опорядити, а воно надворі вже 1976-й, проте свинокомплекс все ще не той...

Несправедливо буде сказати, що так-таки нічого й не зроблено.

Зроблено, і чималенько зроблено, але тут-таки виходить, що «танцювали, танцювали, та й не вклонилися». І здорово, скажемо прямо, не вклонилися.

Посудіть самі: вартість всього будівництва 3613 тисяч карбованців, а фактично виконано робіт на суму 3360 тисяч карбованців. На перший погляд, залишилися якісь дрібниці, не використано капіталовкладень на 253 тисячі. Еге ж, дрібниці? На дів'яносто з гаком процентів виконали, а на якісь кілька процентів недовиконали, то про що може бути мова?

З одного боку — правильно, не будьмо дріб'язковими, не чіпляймося до людей за якесь дещо.

Але з іншого боку... З іншого боку виявляєт-

елеграфне
гентство
ПЕРЦЯ

ПОШУКИ ПІД ЗЕМЛЕЮ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА області. Великі підземні роботи на території Синельниковського районоб'єднання «Сільгосптехніка» розпочали робітники радгоспу «Майданівський» (Київщина). Вони шукають трактор ДТ-75, зданий «Сільгосптехніці» на ремонт у серпні 1975 року (замовлення № 251). Оскільки на всі запити про трактор ремонтники відповідають: «А біс його знає, де він подівся, мабуть, крізь землю провалився», — то дирекція радгоспу вирішила за свої кошти пошукати його саме там.

ОГОЛОШЕННЯ

Дирекція Компаніївського районобуткомунату Кіровоградської області розшукує Діда Мороза, який ще два роки тому вивів з ладу опалювальну систему в новозбудованій лазні-прачальні. Керівництво комбінату зирається подати на Діда Мороза позов за те, що він довів комбінат до збитків, надовго позбавив населення району можливості банитися. Мається на думці також примусити старого витівника власноручно відремонтувати систему опалення, бо місцевим майстрям ця робота не під силу.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

БОРЗНЯНСЬКИЙ район Чернігівської області. Певний час ходили чутки, ніби в аварійному приміщенні культмагу с. Кошарівки на голову райспоживспілки Кошарівського О. С. упала стеля. ТАП уповноважений повідомити, що стеля справді впала, але ніхто не постраждав: продавці вчасно вискочили надвір. Тов. Кошарівський не міг постраждати тому, що в цей магазин він не зазирав уже кілька років.

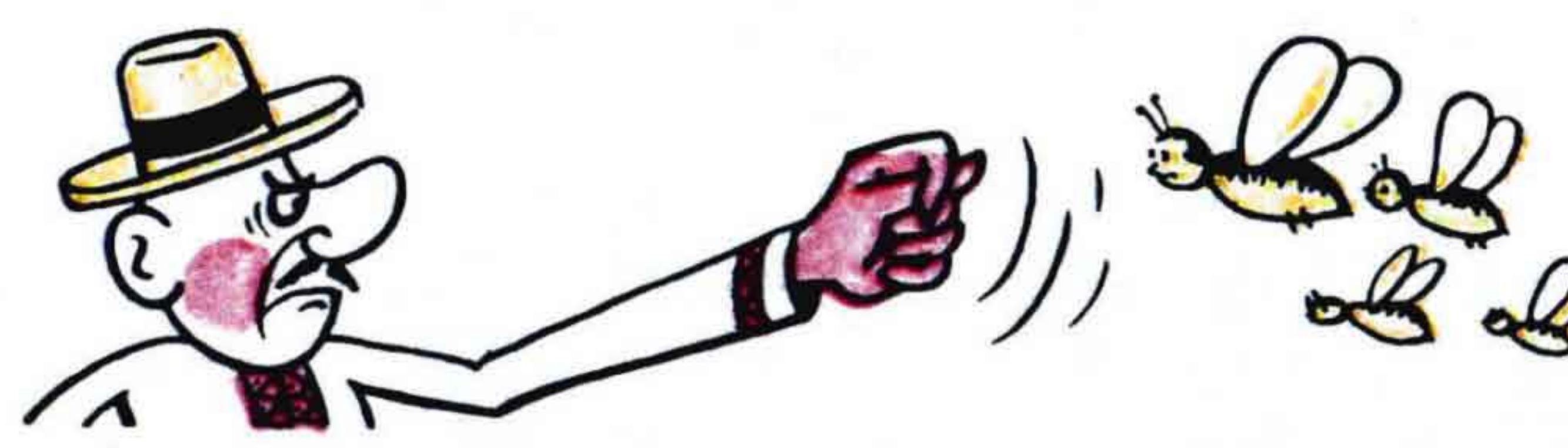
Скажемо відразу, що мова піде не про відому акацію, осіпану композитором Дунаєвським. Акація Дунаєвського росла у південному місті, біля самого синього моря, під нею сиділи закохані і співали:

«Се-е-ердце, тебе не хочется
поко-о-оя...»

Наша акація росла трохи північніше, на Тернопільщині, у Лановецькому районі, біля шосейної дороги, що веде з села Якимівців до ямпільського шляху. За тим шляхом уже Шумський район. Чому ми так точно назначаємо, де отої Шумський район починається? А тому, що у цьому районі вивели таку капосну породу бджіл, через яких навіть у Лановецькому районі немає життя. Збирай собі, вража муха, нектар у своєму районі, на своїй території, так ні—занадилась на акацію, яка була власністю колгоспу «Шлях до комунізму» Лановецького району.

Років надцять тому, коли забрукували дорогу, що веде з Великих Дедеркал до Лановецького, дедеркальські школярі свій відрізок дороги обсадили черешнями, мізюринські — бе-

БІЛА АКАЦІЯ

резою, а якимовецьким чомусь сподобалась біла акація.

Акація, як відомо, цвіте у кінці травня. Гарно цвіте. Па-ахне! Автобусом ідеш і то чуеш, як пахне. Чимось таким гарним пахне, що хочеться затягнути оте дунаєвське:

«Спасибо, сердце, що ты умеешь,
так лю-ю-юбить...»

На цвіт акації злітались бджоли і брали мед. Бджоли й погубили оту акацію. Вони, іродові мухи, стали губителями природи. Голова колгоспу

природолюб. Він ні-ні-ні, щоб ото підняти руку на зеленого друга. Але він теж не шлакобетонний, в нього теж, може, є любов до рідного колгоспу. А тут тільки зацвітує акації біля дороги, як попруті шумські бджоли, як попруті... Геть-чисто увесь мед визираєтиме і у свій район понесуть.

Так не піде!

І хоч велика була злість, але, повторюємо, не підняв голова рук на зеленого друга. Дочекався зими. Коли друг перестав бути зеленим.

— Викорчуй всі акації до одної! — наказав бульдозеристові.

— Єсть! — доповів бульдозерист увечері.

— А чого залишив дерева біля агітпункту?

— Та то ж береза і жовта вільха...
— Під корінь!!!

Чисто.

Ні деревинки.

Прийшла весна, і вже не гудуть бджоли над акацією.

Так їм і треба!

Ото кажемо усім: побачите де на акації, вишні чи яблуні шумську бджолу (як її розпізнавати, запитайте в голові колгоспу Коваля Б. Н.), рубайте дерево, не задумуючись. Сокиркою. Ріжте пилкою. Корчуйте бульдозером.

Не прилетить більше гемонська муха.

Не сяде.

Не наїться меду.

Дулю з'єсть!

.....

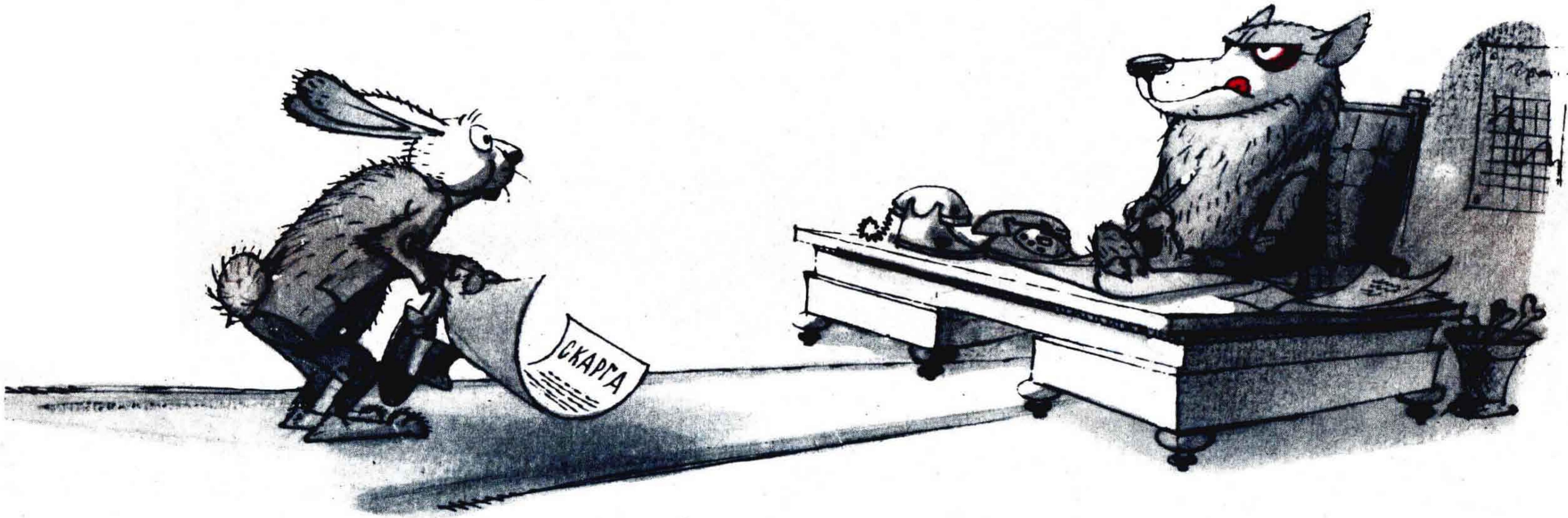
Ми теж...

А. БОБЮК.

Тернопільська область.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

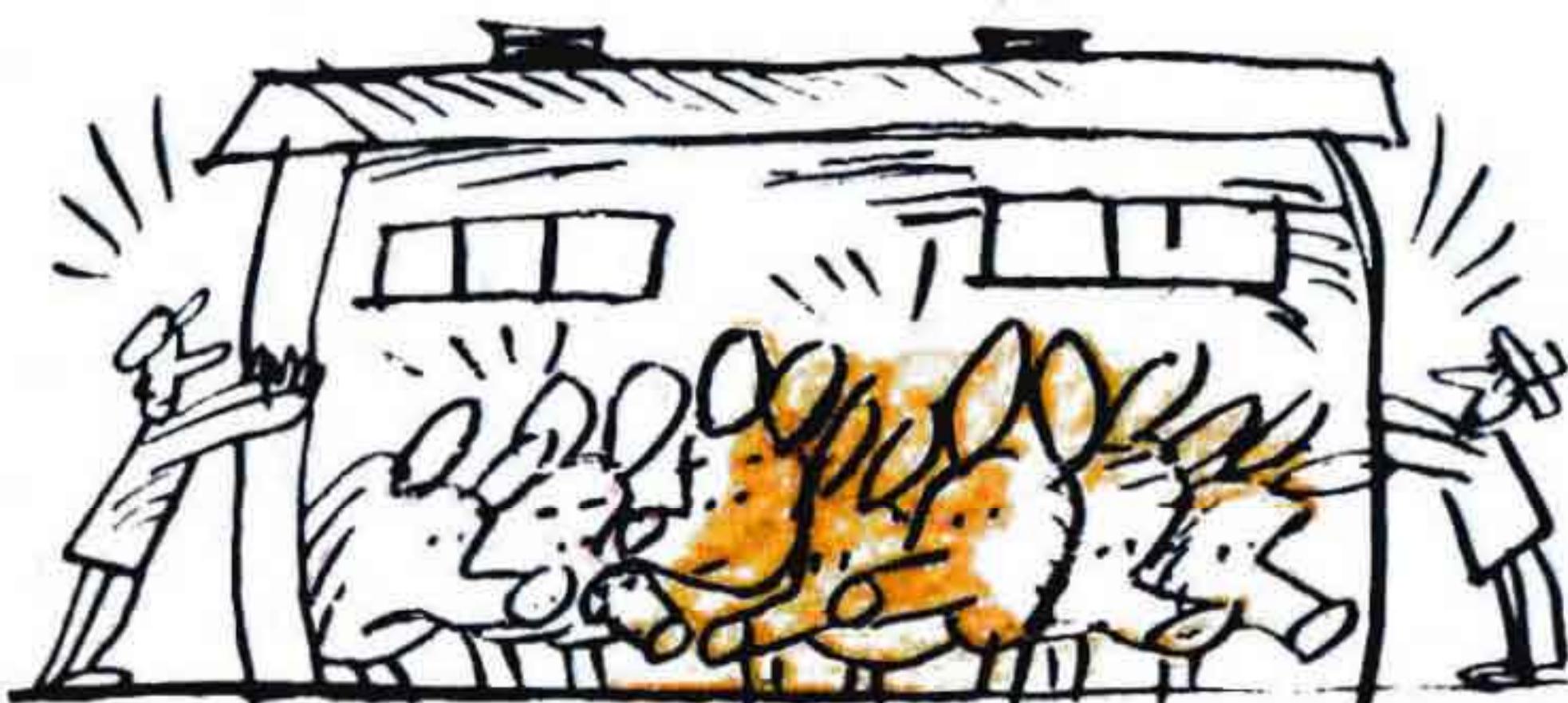

— Зачекайте. З вами я розберуся в обід.

ся, що з отих, неосвоєних 253-х тисяч карбованців 213 тисяч припадає на будівельно-монтажні роботи.

Що це значить конкретно і які саме роботи не виконані, розкажемо нижче, а зараз нагадаємо, що коли є «генпідрядник», тобто генеральний, то маєтися бути і субпідрядник. І він є — це трест «Київспецільгоспмонтаж» на чолі з керуючим Василем Сергійовичем Рубаном і головним інженером Іваном Івановичем Коваленком. Саме їм належить доохвіти оті 213 тисяч...

А вони що ж? А вони нічого. А з нічого і нема нічого. Далі все обертається так, що вже й пити ні з кого.

Виконроб пересувної механізованої колони № 17 тресту «Білоцерківськбуд» Василь Якович Панасюк на робочому місці людина нова і тільки руками розводить.

Начальник дільниці Василь Григорович Ярмоленко людина ще новіша і тільки плечима знизує.

Люди мовчать, а свині в Наставці кричать. Чого вони кричать, чого їм не вистачає? А ось чого.

Махнемо і ми рукою на такі недобудовані (в рахунок отих 253-х тисяч) «дрібниці», як дизельна електростанція, водонапірна башта, приміщення для тракторів, електромережа, дороги, під'їзи, вигульні майданчики, ветсанпропускник, ветсанбояння, ще дещо, і відразу перейдемо до того, що зачіпає свиней, особливо поросят, за живе і примушує їх кричати. На сьогоднішній день не закінчено будівництво двох свинарників для дорощування молодняка і одного відгодівельника на 1000 голів.

Свинарки не мають змоги своєчасно відлучити поросят від свиноматок, бо їх ніде розмістити, і це аж ніяк не впливає позитивно на зниження собівартості свинини. Поросят утримують у маточнику, в тісноті, у відгородженному кутку. Коли їх

переводять в ті два свинарники для дорощування, що вже збудовані, то їх там їм не з медом, бо тіснота і скучність страшенні.

От і кричать. Подають голос. Є навіть така пріказка: «В свинячий голос». Її вживають, коли хочуть сказати, що щось робиться повільно і буде зроблено несвоєчасно.

Де їх коли вона народилася, встановити важко.

Але неважко встановити, що вона, ця пріказка, зараз успішно ратифікується у селі Наставці. І ратифікують її генпідрядники і субпідрядники...

Г. ЛОЗУН.

Без слів.

Про план і черепки

— Так, — сказала Крутоус Тетяна, — Паніки не треба. Буде план. Як? Та громадяни Ромодана Нам поможуть віправити стан.

Люди, слава богу, в нас не бідні — Гроши є. А як їх взяти? Пусте: Скажем, ночви покупцю потрібні — Щось до них в придачу додасть.

Що «у навантаження» давати? Господи, чи сміття мало в нас: Біти глечики, чашки щербаті, Тріснуті склянки, уламки ваз...

І виконували ось таким чином план у ромоданівському магазині господарчих товарів (Миргородський район, Полтавська область). І давали продавці «в навантаження»: до емальованої миски — купу черепків на 68 копійок, до відра — денце та ручку від глечика за 53 копійки і т. д. Коли ж покупці обурювалися, то завідуча магазином Т. Н. Крутоус кричала: «Ви знаєте, що наш магазин — один із кращих по показниках у районному споживчому товариству! Нам треба підтримувати марку! І ви, якщо патріоти свого селища, повинні теж підтримувати! А кого це не влаштовує, — нічого не продамо! Ідьте собі в Миргород чи й у саму Полтаву за відрами та почвами!..»

І. ДЖЕРЯ.

З - т - а - в - б - і - т - а !

І до сьогодні мав би я спокій, якби не дружина. Одного ранку вона мені заявила:

— Непутящий ти хазяїн! Інші батьки давно умеблювали дитячі кімнати, обладнали куточки. А твої діти користуються цвяшками замість зручної вішалки, під етажерку ящик пристосували...

Це було сказано таким тоном, який не віщував мені сімейних радощів у найближчому майбутньому.

— Хто ж ті «інші батьки»? — запитав я обережно.

— Піди до сусідів, побачиш!

Не люблю я ходити на посиденьки, але біда поганала. Прийшов до сусідів, ніжно погладив дитячий столик, ліжечко, шафу, тумбочку, вішалку; погодався у плетеному з лози кріслі-гойдалці...

— Де ти відхопив такі меблі? — почав я розвідку.

— Не пошкодуй відпустки — і ти роздобудеш...

Жертвувати відпусткою заради меблів, правду кажучи, мені не хотілось. Я все-таки вирішив обставити дитячий куточок без відриву від виробництва. І весь вільний час присвятів біганині. Бігаю двічі-тричі на день в магазин фірми «Меблі», «Товари місцевої промисловості», у комісійний, на базар... І хоч повертаюсь із порожніми руками, зате всякої дива надивлюсь.

Не так давно одна жінка купила цілу дюжину кухонних столів.

— Навіщо вам стільки? — цікавлюся.

— Та це я не собі. Діткам. У нас, в Луцькому дитячому садку № 8, діткам обідати ні на чому. От і мусимо шукати вихід із становища. Одні фугуємо ніжки до половини — і виходять дитячі столики.

Я подумав, що таким способом можна модернізувати і оті шафи, і вішалки, яких навалом у магазинах, переробивши їх на дитячі. Але перед тим, як купувати і модернізувати, подзвонив у Волинське обласне об'єднання меблевої і деревообробної промисловості, щоб порадитися, як це краще зробити.

— Бачите, — сказали мені в об'єднанні. — Ми такими дрібничками не займаємося. Покладіться на власну фантазію.

— Невже у вас немає ніякого досвіду виготовлення дитячих меблів?

— Майже ніякого. Такого асортименту нам не планували.

— І справді, мебельникам та деревообробникам планують виробництво товарів широкого попиту на карбованці, а не на одиниці. У цехах ширвжитку, спеціально відкритих, щоб задовільняти потреби населення, мебельники заходилися випускати... каркаси для Дідів Морозів, дранку, тару... Коли ж їм підказали, що це — ще не товари широкого вжитку, вони почали виготовляти дитячі стільчики. Чого-чого, а цієї продукції у нас таки вистачає, жалітися гріх. Виробництво дитячих стільчиків одночасно налагодили майже всі деревообробні підприємства області. Побачивши це, працівники облмісцевпрому дружно вигукнули: «А ми що, лисі?» — і теж почали фугувати дитячі стільчики. Виготовили стільчики, що позавалювали ними усі магазини не тільки у себе, а й в сусідніх областях.

Випускають на Волині ще дзиглики, тумбочки під телевізори — усе це не так щоб дуже елегантне і не надто високої якості, велими широким попитом не користується, але дає план, а значить, — і преміальні. І хоч населення бігає по магазинах, шукаючи дитячі меблі, книжкові полици, набори для прихожих, підставки для взуття, кушетки, настінні підставки для телефонів мебельникам ця суета суета і за вухом не свербить.

А може, вам забагнеться купити в місцевих магазинах плетену з лози дитячу колиску, ліжечко, етажерку, крісло-качалку? Може, вам знадобиться в хазяйстві щітка чи вінік?

— Дзуськи! — кажуть торговельники. — Хоч наша область і багата лозою, осокою та рогозою, хоч і є в ній підприємства облмісцевпрому, але таких виробів у нас давно вже не випускають. То якщо вам приспічло, паняйте на Херсонщину, Дніпропетровщину, до Запорізької області. Там роблять. Зрідка й нам присилають. Але — дуже зрідка. Бо самим, кажуть, треба. Отакі-то діла...

Що ж діяти? Сидіти біля моря — чи, той, біля лісу й чекати меблевої погоди? А може, й справді узяти та й гайнуть в Таврію?

С. ЩЕРБЮК.

м. Луцьк.

— Семене Кириковичу, мушу вас поінформувати: Рогачівський — йог, — сказав Пересядько і вичікувально подивився на свого начальника товариша Свирбиченка.

— Хто вам таке сказав? — не повірив Семен Кирикович.

— Марта-Іванівна. Він їй сам признається. Каже: «Закрутися з цими відвідувачами, хоч на голову ставай». А вона питає: «Хіба ж ви йог?»

— «Йог, — відказує, — йог!»

— Ну, і що ж ви пропонуєте?

— Я нічого не пропоную, — розгубився Пересядько. — А що тут пропонувати? Як ви накажете, так і буде.

— От ви завжди, Ларивоне Леонідовичу, намагаєтесь сховатися за мою спину. Хіба мені є коли думати про якихось йогів?

— Можна було б, звичайно, — почав обережно Ларивон Леонідович, — за образу жінки того Рогачівського на місцевому послухати...

— Так він її ще й образив? Вона про це заяву написала?

— Ні, заяви не було. І скаржитися вона не скаржилася. Підійшла до мене, почервоніла й каже: «Рогачівський себе йогом називає. Привслідно».

— От бачите, значить, не скаржилася. А ви одразу людину на місцевоком.

— Якби образив, було б легше, — зіткнув Пересядько. — А так — просто йог. Хто знає, що від нього можна чекати? Приде якася комісія, а інспектор відділу скарг і заяв стоять догори ногами. Що може комісія подумати?

Свирбиченко спробував уявити, як комісія буде дивитися на інспектора

ГУМОРЕСКА

Рогачівського, котрий стоятиме догори ногами. Виходило щось малоприємне.

— А що скажуть відвідувачі? — продовжував підігрівати заступник.

— Хіба відвідувачам не однаково? — невпевнено заперечив Семен Кирикович. — Відвідувачам аби резолюція.

— Вони так, але ж Рогачівському тоді доведеться писати резолюції під столом. Погодьтесь, Семене Кириковичу, воно не дуже солідно виглядатиме. Про наш відділ скарг та заяв і так всілякі плітки розпускають, а тут ще й резолюції підуть з-під стола. Хтось може й поскаржитися. Нам тільки цього не вистачало!

Свирбиченко грізно глянув на свого заступника і наказав:

— Заборонити!

— Що саме заборонити, Семене Кириковичу?

— Заборонити Рогачівському писати резолюції під столом!

— Але якщо він стойть догори ногами, то інше місце важко знайти!

— Хай стойть на столі! — Семена Кириковича починала вже дратувати ця історія, і він спробував внести конструктивну пропозицію.

— На столі? А коли він не втримається і впаде з того столу? — поставив ще одне запитання Ларивон Леонідович. — Доведеться відповісти — виробнича травма.

— При чому тут виробництво? Хто його силує лізти на стіл!

— Ви, Семене Кириковичу, ви слухаєте, то ж ваші слова: «Хай стойть на столі!».

— От вскочили так вскочили, — зіткнув Свирбиченко. — Де воно взялося на наші голови! Йогом йому заманулося стати! Не міг уже щось інше вигадати: у філателію кинувся б чи пляшки колекціонував...

— Ні, це ви даремно, Семене Кириковичу, — спробував заспокоїти свого керівника Пересядько. — Ка-

жуть, те стояння на голові для здоров'я корисне. Йогів після цього живцем у землю закопують, і нічого.

— Справді? — зацікавлено мовив Семен Кирикович. — Але ж коли я в такій позі працюватиму, то усім вам доведеться тоді навкарачки до кабінету вловити, щоб підпис мій одержати. Або на руках ходити.

— Ну то й що! — зрадів Пересядько. — Це справді вихід! Вся наша контора — догори ногами! Зміцнююмо здоров'я, а відтак підвищуємо продуктивність! І Рогачівського на цьому тлі ніхто не помітить. Гарно ви, як завжди, все придумали, Семене Кириковичу!

— Ви серйозно, Ларивоне Леонідовичу? Невже в моїй пропозиції щось є?

— Є, Семене Кириковичу, слово честі, є! От тільки...

— Що там ще?

— От тільки що нам з Мартою Іванівною робити? І з нашими жінками й дівчатами? Марта Іванівна на голову не стане. І жінки з дівчатами псувати зачіски не захочуть.

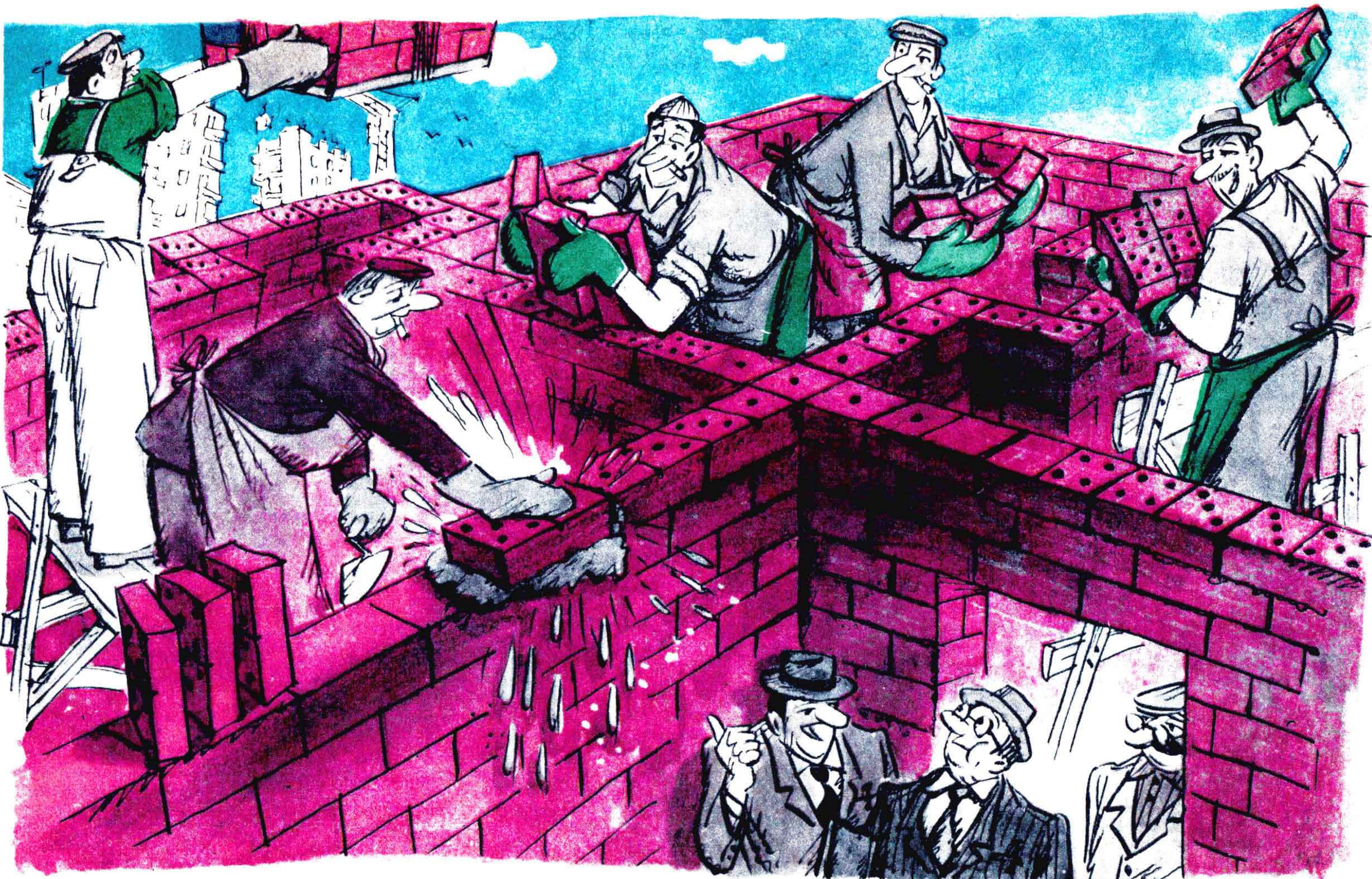
— Не захочут, — сумно погодився Свирбиченко.

— Треба буде в цьому плані варшту пропозицію трішечки уточнити і конкретизувати.

— Це вже ваша справа, Ларивоне Леонідовичу. Я дрібницями займається не буду. Уточніть все. Конкретизуйте в плані жінок і дівчат. А Рогачівському поки що скажіть: хай дурня мені тут не корчить і цирку не влаштовує! А то я його... Бач, йогом йому закортіло бути!

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

— Нова марка цегли допомогла нам різко підвищити продуктивність праці на цій будові.

Хроніка новин

МАЙЖЕ БЕЗ ВИХІДНИХ

Запеклий прогульник Крекун минулого місяця дозволив собі зробити тільки два вихідні дні. У ці дні він виходив на роботу дізнатися, чи нарахували йому зарплату.

УСПІХИ ТЕЛЕГРАФІСТІВ

У переддень свята міський телеграф різко збільшив свою пропускну спроможність. Майже в усіх телеграмах тепер пропускаються не лише окремі слова, а й цілі речення.

ВИНАХІДНИЦТВО

Найувічливіший автомат для продажу газованої води сконструював самодіяльний умелець Н. Д. Лійко. При натискові на кнопку автомат ковтає монету і мелодійним голосом повідомляє:

— Води нема!

ТЕХНІКА БЕЗПЕКИ

На Іванівському «Довгобуді» до правил техніки безпеки внесли два нових пункти:
1. Електрозварнику! Одягни захисні окуляри і лише після цього можеш спокійно дрімати.

2. Бульдозерист! Не засипай траншеї без попереднього огляду. Спочатку переконайся, чи не спить у ній твій напарник.

Черговий хронікер
О. НЕСТЕРОВ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Прошу мене не перебивати!..

У Маринівці танцюють,
В бубни б'ють:
Ганна з Гнатом заміж доньку
Віddaють.
Десята класів закінчила,
А тепер
Опікунство взяв над нею
Гриць, шофер.
Не соромилася Люся,
З чого б там?! —
Заявила «ультиматум» свій
Батькам:
— Щоб весілля цілій тиждень
В нас гуло;
Щоби згадувало довго
Все село!

Мати каже: — Буде, доню,
Все гаразд.
І до батька: — Потурбуйся,
Ну, хоч раз!
Це весілля-новосілля,
Хай дитя

Добрий спогад понесе
В своє життя.
Хай усе, що заробили,
З рук іде,
Ми не гірші, не біdnіші
Від людей!

...Аж три тисячі «кредиту»
Узяли;
На заріз свиню й телици
Потягли;
Нап'яли намет, напевно,
Із гектар,
Що від заздрощів сконав би
І перський цар...
Як субота до Маринівки
Прийшла —
Вся округа ожила
І загула.
Де й набрались «гази», «мази».
«Москвичі»,
Від корисної роботи
Втікачі.
Двадцять вісім розціцькованих
Машин.
Шоferи — ну, просто аси,
Як один!

...Нашвидку відбувся шлюбний
Ритуал.
Значно довше стіл весільний
Всіх тримав.
Ледь тепленкі вже сиділи
За столом.
Всім, звичайно, дуже весело
Було.
Хтось гукнув: «Об'їдем тричі
Двір і сад,
Щоб в двоцтво не вертатися
Назад».
Хтось додав: «Влаштуєм гонки
На «гран-прі».

І померкло сонце радісне
Вгорі...

Мчать машини. Крики, лайка
Не на жарт...
То у хлопців розгоряється
Азарт.
Вже не гонка, а гоморра
І содом...
Трах! — зіткнулися машини
Дим стовпом.

...Ну й весілля ж у Маринівці
Було,
Іще й досі його згадує
Село:
На однім кінці гриміли
Гопаки,
А на другім — рахували
Синяки.

Андрій ПАШКО.

м. Полтава.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Люди давно запримітили, що сорока-білобока тягне до себе в гніздо все блискуче: скло, жерсть, шовк, гудзинки тощо. Отож, коли в колгоспі ім. Калініна Піщанського району на Вінниччині десь зникли ящінки скла, 21 метр лінолеуму, ванна, дехто подумав, що це витівки сороки. Але, добре розміркувавши, дійшли висновку, що такий вантаж сороці не під силу. А тут іще колгоспники написали Перцеві, що ванну, лінолеум і скло покупив бригадир тракторної бригади Білянський В. Л.

Як повідомили з Піщанського райвідділу внутрішніх справ, факти підтвердилися. Правління колгоспу увійшло Білянського В. Л. з посади бригадира тракторної бригади.

Взяті ним речі повернені колгоспові.

А Ф О Р И З М И

- Не маючи власної душі, ліз у чужу.
- Умудрявся бути одночасно під каблуком і «під муҳою».
- Найзручніше показувати, де раки зимують, з високого місця.
- Був би підлабузник, посада завжди знайдеться.
- Перш ніж обзаводитись сім'єю, уважно перевірте — чи є на ланцюгах Гіменея знак якості.

Микола СЛЬОЗКО.

м. Миколаїв.

В ту мить, коли водій Чернігівського автотранспортного підприємства № 24021 Анатолій Долинець ховав до кишени частину виручки, хтось ніби прокашлявся за його спину:

— Кхе-кхе!

Долинець оглянувся і з подивом відзначив: нікого поблизу не було.

— Крадеш? — пролунав той же голос.

«Ревізор-невидимка», — майнула думка. — Знову попався!»

— Це вже у двадцять сьомий раз! А цупиш мало не щодня!

«Усе про мене знає, — ще більше здивувався Анатолій Якович. — Більше того, читає думки...»

— Так, знаю і думки читаю, — стверджив невидимка. — Говори, отже, правду і тільки правду. Скільки взяли?

— Небагато. Десятку з копійками.

— Навіщо?

— Як би пояснити... Звичка у нас така: не дати, аби взяти.

— Кому і чого не дати?

— Хіба не зрозуміло? Квитка пасажирів. А платню за проїзд узяти й присвоїти.

— Ну, от що: пообіцяй мені облишити цю звичку. Раз і назавжди!

— Не можу.

— Чому?

— Хлопці крадуть, а мене завидки беруть. Іван Степик, наприклад, за один рейс хапонув тридцять вісім карбованців. По кільканадцять, а то й

никовим профспілковий комітет згоди не дає. Хотілося також директорові позбутися Дудкова, Ященка, Данилка і деяких інших водіїв, які теж чорно крадуть. Знову ж таки не вийшло.

— Не дає згоди місцевком?

— Горою за них стоять! То й за мене він заступиться.

— У міліцію тебе треба відвести! — закінчив гнівом невидимка. — Хай притягнуть до кримінальної відповідальності.

— Якось наша адміністрація спровадила в Новозаводський райвідділ внутрішніх справ нашого міста водія Валентина Романенка. Але його відпустили з миром.

— Тоді — у міський відділ!

— А там, — відпариував Долинець, — побували Демидович і Бесков. Їм сказали: не крадьте більше. І відпустили. Гадаєте, не крадуть? Обома руками гребуть.

— У прокуратуру!..

— Прокурор міста, старший радник юстиції товариш Наконечний, не так давно ознайомився з грубезною справою Сергія Шупила. Того Шупила, котрий більше, ніж я, ловився на гарячому. А ознайомившись, повернув її на автопідприємство. Не буде він, звісно ж, і зі мною морочитися.

— То ти, як хапуга, невразливий?

— Це я на конкретних прикладах довів...

МІКРОСКОПІЧНИЙ ЗАЛИШОК

десятками безбілетних пасажирів перевозять на своїх автобусах Вереміенко, Грицан, Малик, Гордієнко, Дешура, Куцій, Анохін, Клопот, Чоботар...

— А ти облиш! — наказав невидимий співрозмовник. — Продемонструй високу свідомість!

— Кажу ж: не можу! Торік, якщо вже говорили правду, лінійні контролери склали в перевірених ними автобусах добру тисячу актів. У кожному чорним по білому написано: водій присвоєв виручку. А перевіreno було приблизно п'яту частину автобусів. Тепер уявляєте, в яких масштабах у нас процвітають крадіжки?

— Облиш через «не можу»! Покази водіям-крадіям гідний наслідування приклад!

— Якби ж я зміг! — драматично розвів руками Долинець...

— У такому разі, — обурився невидимка, — гнати тебе треба з автопідприємства! Як хронічного хапугу.

— Не виженуть.

— Ти в цьому переконаний?

— Абсолютно! Нашому директорові Володимиру Миколайовичу Мельникову дуже хотілося витурити такого ж нечистого на руку, як і я, Олексія Дворецького. Але нічого не вийшло.

— Невже?..

— Тричі звертався він у різний час до місцевому профспілкові з проханням дати згоду на звільнення Дворецького. А очолюваний Миколою М'яс-

— Але ж усьому настає кінець! У тому числі крадіжкам... А якщо місцевком зрештою даст згоду? І тебе виженуть, га?

— Влаштується на інше автопідприємство. Скажімо, на бахмацьке номер 24031 чи прилуцьке номер 24012. Або на ніжинське номер 24011 чи новгород-сіверське номер 24037. І на будь-якому з них натоптуватиму кишеню грішми. Якнайглибше у цьому перевонаний! Бо як поїде на лінію контролер бахмацького автопідприємства Ніна Теплоухова, так і складає акти про крадіжки. Як поїде контролер із Прилук Марія Кравченко, так і переконується: наш брат майже переполовине виручку... Ну ѿ що? А нашому братові від тих актів ні холодно, ні жарко. Так що не турбуйтеся про мене, товариши ревізор!

— Я не ревізор.

— А хто?

— Залишок твоєї совіті.

— Тю! — ошелешено закліпав очима Долинець. — Звідки ти, власне, уявся? Я ж із тією дамою, здається, розпрощався остаточно...

— Вельми крихітний я. Такий, що крізь мікроскоп розгледіти важко.

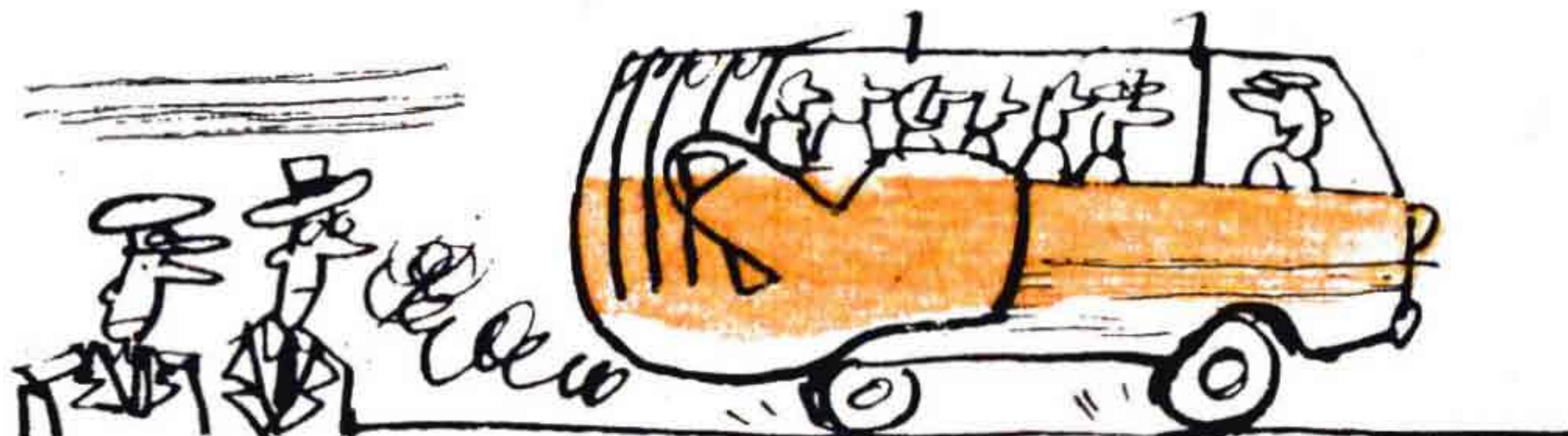
— І насмілився подати голос?

— Я...

— Замовкни цю ж мить! Інакше пошлю тебе, знаєш куди?

— Здогадуюся, — простогнав Мікроскопічний Залишок. І замовк.

М. ПАЛЬЧИК.
Чернігівська область.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Для чого така точність? Округліть...

Дали перцио!

Деяким працівникам Ленінського відділку бурякорадгоспу, що належить Чупахівському цукрокомбінатові, захотілося солідного життя за рахунок державних коштів. Ну ѿ взялися вони ті кошти гребти до себе. І нагребли-таки понад чотири з половиною тисячі карбованців. Про це писалося в листі до редакції.

Як повідомили із Сумського цукробурякотресту, факти підтвердилися. За каджку державних грошей бухгалтера відділку Хижняка Н. А., табельника Головача С. С. і нормувальника Хижняка А. М. з роботи знято. Справу про їх зловживання передано слідчим органам.

ТАКИ ЩОСЬ Є...

Мешканець села Денисівка Оржицького району на Полтавщині О. М. Малишко не вірив ні в янголів, ні в чортів, ні у забобони. Але 26 грудня 1975 року біля самої пошти чорна кішка перебігла йому дорогу. Чоловік не надав цьому значення. Зайшов на пошту. Заповнив телеграфний бланк. Вислав синові в Одесу на головпоштamt 400 карбованців. Вислав телеграфом, бо треба було терміново.

Проминуло десять днів — лист від сина: «Тату, де ті гроші, які ви обіцяли?»

Тато синові телеграму: «Я вислав».

Син татові телеграму: «Я не отримав».

Тато — на пошту. Тато — до начальника райвузла зв'язку. За татові гроші — пошукові телеграми...

І ось через багато-багато днів переказ знайшовся. Він лежав на Одеському головному поштamtі.

— Таки щось є! — сказав О. М. Малишко. — Перебіг той клятий котяра дорогу, і нате вам — стільки мороки вийшло.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Пляшники.

Сумлінний службовець Павло Квочка понад усе боявся пропустити телефонний дзвінок. «Щоразу, — казав він співробітникам, — може надійти важливе розпорядження, від якого...» І, не закінчивши фрази, промовисто підносив додори замашеного чорнілом вказівного пальця.

Коли він виходив у коридор покурити, то двері залишав напіввідчиненими. І, як очімійний, лєтів до свого телефону, тільки-но той задзвонить.

Він працював у відділі понад двадцять років. За цей час змінилось шість завідуючих, чотири рази обновлювалася склад відділу, тричі замінюва-

— А хто з працівників тресту може відповісти на таке-то запитання?

— Павло Васильович Квочка. Він у нас найдосягніший, з дня заснування тресту працює.

— З'єднайте мене з ним, — попросить міністр.

Він, Павло Васильович, візьме телефонну трубку і, як завжди, трохи уроністо скаже:

— Квочка слухає!

— Добрий день, Павле Васильовичу, вас турбус міністр, — промовить міністр так, ніби вони давні знайомі.

Павло Васильович поборе хвилювання. По-діловому, з гідностю відповість:

що засівся на одному місці з власної вині, ніколи не прогнув високих посад і зовсім недавно відмовився від посади завідуючого сектором у сусідньому тресті. Скаже, що на новому місці нудьгуватиме за колективом і хотів би вже допрацювати в тресті до пенсії.

Уявляв, яке враження справить на дружину його розповідь про телефонну розмову з міністром. Навіть приятель-риболов, і той у це не поганить. Однак він і йому передасть слово всю розмову...

Якось Павло Васильович курив у коридорі, скоса поглядаючи на двері кабінету. Раптом незвичайно різко заблещев телефон. Він кинувся до кабінету, але зачепився за поріг і впав. Доки підводився, телефон зачепив...

Це був перший дзвінок за всі двадцять з чимось років, на який Павло Васильович не встиг відповісти. «Якось дивно він дзвонив», — міркував Квочка. — Ніби міліцейський сюрочок».

Після того було ще кілька дзвінків, але жоден з них, на думку Павла Васильовича, не був схожий на той, який він програв.

Деси за годину до закінчення робочого дня йому подзвонили з приймальної керуючого. Керуючий запрошуває до себе. Павло Васильович взяв сіру дерматинову папку з оперативними зведеннями і пішов до начальства.

Але цього разу оперативні дані не знадобилися. Майже годину говорили вони з керуючим про життя-бутия, про риболовлю, про гриби. А згодом зупинилися на перевагах безтурботного існування пенсіонера і вдалили по руках.

Через тиждень Павло Васильович залишив трест. Усім він був задоволений. Жалкував лише за те, що пропустив отої, не схожий на всі інші, телефонний дзвінок. Якби він підняв тоді трубку, думалося йому, то його доля сьогодні зовсім бу по-іншому склалася. А так... Погано, коли пропускаєш такий важливий телефонний дзвінок.

Квочка щиро подякує і пояснив,

ли телефонні апарати... А телефон по-відомляв один і ті ж самі команди: «занесіть», «напишіть», «підрахуйте»... Проте Павло Васильович вперто вірив, що пропунає все-таки колись і той, надзвичайний дзвінок.

Він вірив, що колись по його телефону може подзвонити і сам міністр. Особливо тоді, коли не буде на місці ні керуючого трестом, ні його заступника, ні завідуючого відділом, а міністрові конче потрібно буде дізнатися щось важливого. Він, звичайно, звернеться спочатку до секретарки Ніни і запитає:

— Слухаю. Чим можу служити? Тоді міністр запитає щось надзвичайно важливе. Таке, чого може не знати ніхто в тресті. І він стисло і чітко викладе суть. Після чого міністр поспівиться:

— Яка у вас посада, Павле Васильович?

— Рядовий економіст.

— Це якесь непорозуміння, — скаже міністр. — Такий досвідчений спеціаліст і на рядкові посади. Переходите до мене в міністерство, нам до зарплати потрібні такі працівники.

Квочка щиро подякує і пояснив,

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

С. А. Павленко, голова колгоспу «Будівник комунізму» Тальнівського району на Черкащині, належав до тих людей, котрі, як кажуть, кланяються, але шапки не знаймають. Посаду відповідальну він займав, відповідну плату за неї одержував, а про господарство громадське не давав. Все тільки про своє піклувався. Лист

про це надішов Перцеві. Як повідомив редакцію голова Тальнівського районного комітету народного контролю тов. Риженко, філати підтрималися. За допущені відсутністю недоліків нерівніцтва господарства колгоспники на своїх звітно-виборчих зборах звільнини Павленко С. А. з посади голови колгоспу.

— Дивлюсь я на цього типа та й думаю: скільки ж це в нього людино-годин даремно пропадає!

«СОЮЗ РУК»

Приїхав я до Києва на кілька днів у службових справах. Іду якось увечері Ярославовим валом, дивлюсь — величезна вивіска на даху будинку ще здалека сяє неоновими вогнями: «Кінотеатр Зоя»

«Невже, — думав, — столичні кінофікатори вже називають кінотеатри жиночими іменами? Треба буде розповісти вдома про нову моду».

Потім уважно роздивився, аж це не «Зоя», а «Зоря», тільки літера «р» чому-то не світиться.

Пішов далі — на вулицю Свердлова. Давнєнко не бував у цих краях і тому одразу помітив зелено-коричневу світлову рекламу «Пс..карня».

«От молодці! — похвалив у думці, — розмістили пекарню поруч з магазином «Хліб-кондитерська». Великий економічний ефект — не треба далеко возити випечений продукцію».

Підходжу близче — і не чую чудового запаху печеної хліба, а чомусь лише аромати парфумів.

Це знову виявився оптично-електричний обман — просто у вивісці «Перекарня» не світлися літери «р» і «у».

Крокуючи далі вулицями Києва, я вже не дуже реагував на великі неонові літери, з яких складалися слова-потвори «Гастро», «Перук», «Мол», «Кінесагентство», «Чемпон» та ім подібні.

Утішав себе тим, що може бути гірше: над кафе раптом з'явиться вивіска «Фе», кінотеатр «Дружба» перетвориться на «Дуба», художній салон рекламиватиме «сало», «Перлина» обернеться на «Перина», «Союзрук» — на таємничий «Союз рук»...

«А я було б добре, — подумав я, — щоб турботливі руки своечасно ремонтували світлову рекламу — вона ж у вечірні години допомагає людям правильно зорінчуватися, та їх місто прикрашає».

І, заглядівши вивіску «П.ЕКА...», зайшов погодитися. Та, зрозумівши, що потрапив не в перукарню, а в аптеку, мершій попросив заспокійливих таблеток...

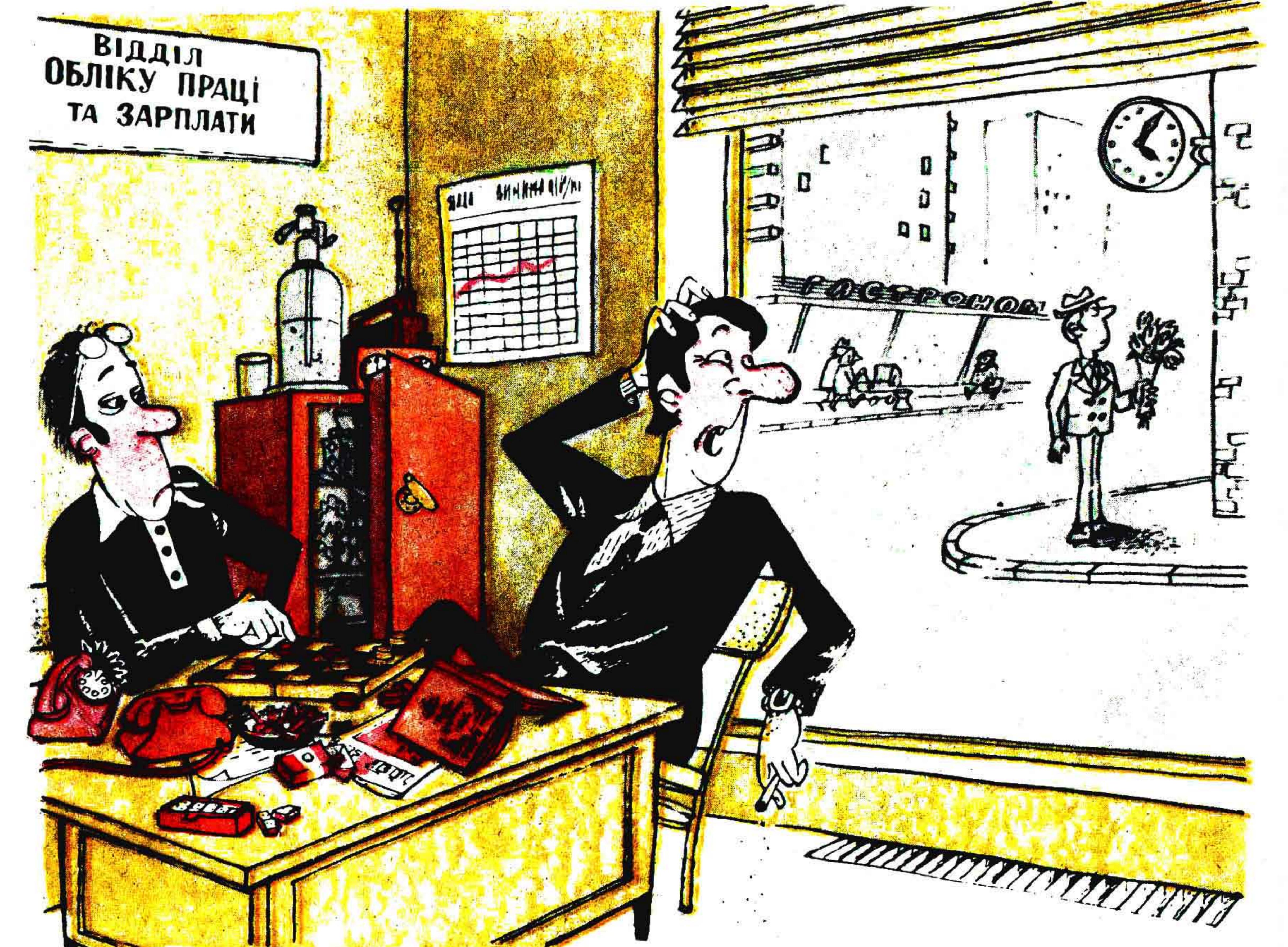
Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

Про завідувача свинофермою колгоспу ім. Ілліча Ічнянського району Чернігівської області Сезька О. З. не скажеш, що він і трохи свиняя рахунку не дієсть. Умів він і рахувати, і підраховувати. Як тільки підростали поросята на фермі, так завідувач тишиком-нишиком і збував частину з них. Ну, а гроші, звісна річ, не в колгоспну касу здавав, а привласнював. Колгоспники написали про це Перцеві. Начальник Ічнянського районного управління сіль-

ського господарства тов. Квітка повідомив редакцію, що факти підтвердились. Правління колгоспу увірнуло Сезьку О. З. від обов'язків завідувача фермою. За розбазарювання громадського свинопоголів'я та привласнення грошей проти ньюго порушено кримінальна справа.

Голові колгоспу тов. Саханському та головному бухгалтерові тов. Губаренку за проявлену безконтрольність оголошено догани.

Мал. І. КОГАНА

ВІХІ ЗРІЛОСТІ

— Ваш син уже дозрів, Чого журтичись вам: Раніше пив по сто, Тепер — по триста грам.

Денис РУДЕНКО.

НЕ ПОМОЖЕ...

Як у вузь технічний Готовали Гата — Старалася мама, Ліз із шкіри тато. Сина їм вдалося «Прощовхнуть» в науку, бо татусь у вузі Мав, як какуту, «руку»... День за днем мінає, Ой, складна ж програма! Зажурився тато, Плаче бідна мама. Що робить дитині? Поможи їй, боже.. Гнат у інституті Вчитися не може. Сон пропав у тата, Ніс серце в мами... Гнат семестр закінчив Із трьома «хвостами». І уся родина Знігла веремія — З інституту сина Витурили в шию.

Р. С. Резюме маленьке, До моралі скоже: Як нема кебети — «Рука» не поможе.

Борис ТРОФІМЧУК.

с. Здовбця Ровенської області.

Жадобі та смішку

НАВІДАЙТЕСЬ ДНІВ ЧЕРЕЗ ДВА

Сторож Охрім змітає сніг з доріжки біля магазину. Приходить бабуся Параска і питає:

— А де че продавець, що закритий магазин?

— Пішов на обід, — відповідає дід Охрім, — навідайтесь днів че-реда, він приде.

Надіслав С. КОНОВАЛ.

с. В.Хутір Драбівського району Черкаської області.

БІДА

Мати: Чому це в тебе знову з'явилися дівчика з математики?

Син: Та мене ж пересадили знову до Григор'єва. А який з нього математик!

Надіславла Н. ВІЛОКОНСЬКА.

с. Водяна Добропільського району Донецької області.

Потихеньку ремигає, Почисує пупа, Чвірка в стелю, позіхає Та очима лупа.

У батьків єдине чадо Від хандри звірі. Про одне лиш тільки радо Донікіл помріє:

«Стати б раптом знаменитим Співаком-артистом — Всю Європу полонити Голосом та хистом

Та купити у Лондоні Жувальної гумки!.. Мрежаться очіци сонні Від «свіжої» думки.

Вся увага небагата В гумку йде у сина... За спину мами й тата Нідіє дубина.

Григорій ГАРЧЕНКО.

с. Водяна Добропільського району Донецької області.

ПРОТИ НАУКИ...

Чуш, Гнате, науково доведено, що біляв людина м'якша та лагідніша, ніж чорнява.

— Брехня це...

— Чому?

— А тому, що моя жінка, як була чорнівою, так ніколи не давала грошей на горіху. Тепер стала білявою, а на півлітру так-таки й не дас...

Надіслав В. КНЯЖЕЧЕНКО.

м. Астрахань.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

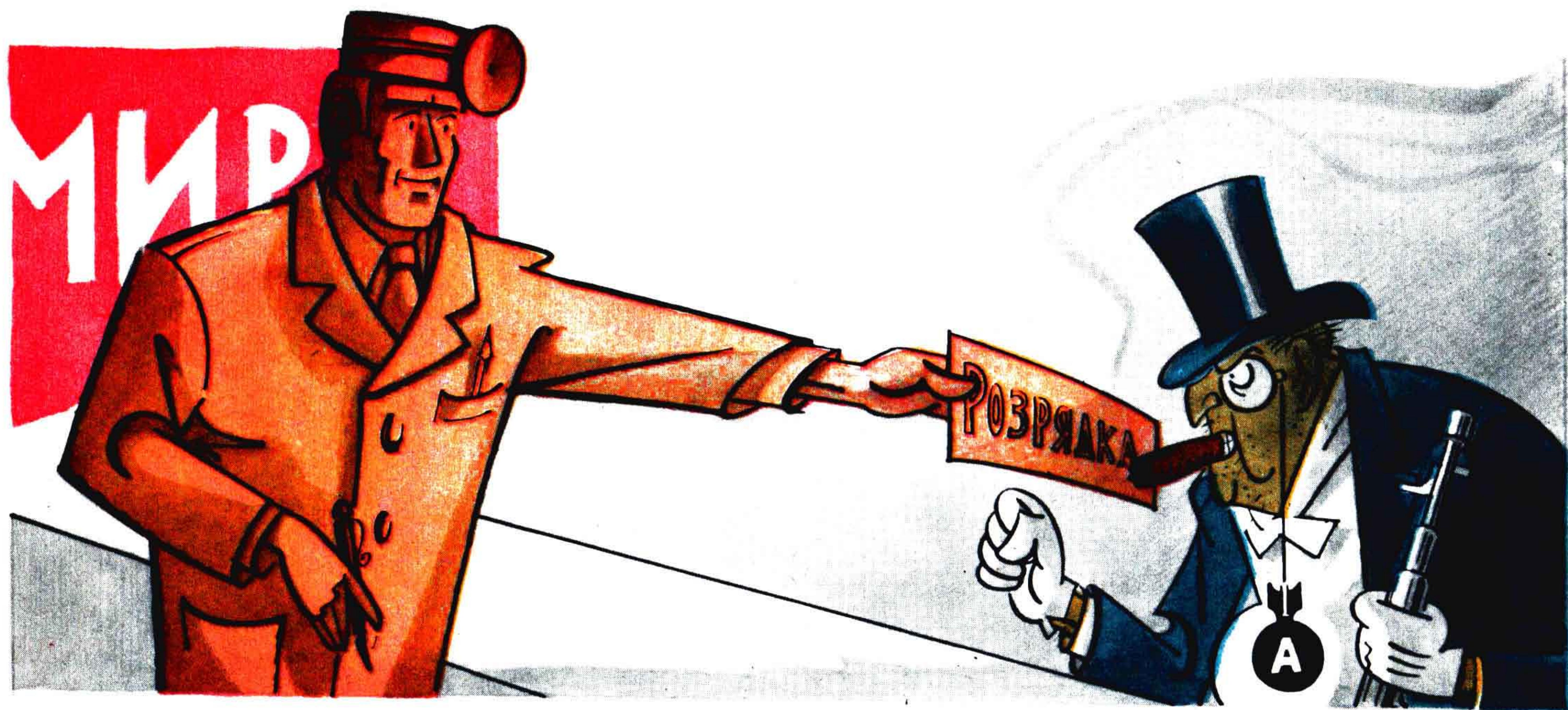
— Як ти тепер живеш, після одруження? — запитав приятель.

— Точнісіно, я і раніше: випиваю і курю — тільки крадінома.

Надіслав Я. РОМАШИН.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ПОГАНО БАЧИТЬ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Замість свого монокля, спробуйте окуляри за цим рецептром.

ПРИВАТНА ІНІЦІАТИВА ДЕРЖАВНИХ ЛІКАРІВ

Нотатки про їхні порядки

Коли в американському місті Бервін страйкували сміттярі, сміття лежало по усіх дворах і дихнути було нічим. Та Арнольд Міллер знайшов вихід із цього неприємного становища. Він зібрав усе сміття з своєї садиби, старанно упакував його у білий папір та ще й перев'язав кожен пакет рожевою стрічкою. Потім поклав усе на заднє сидіння свого відкритого автомобіля, поїхав на центральну площе міста і там залишив автомашину на стоянці. Як і розраховував Міллер, через півгодини пакетів зі сміттям не було — їх розібрали.

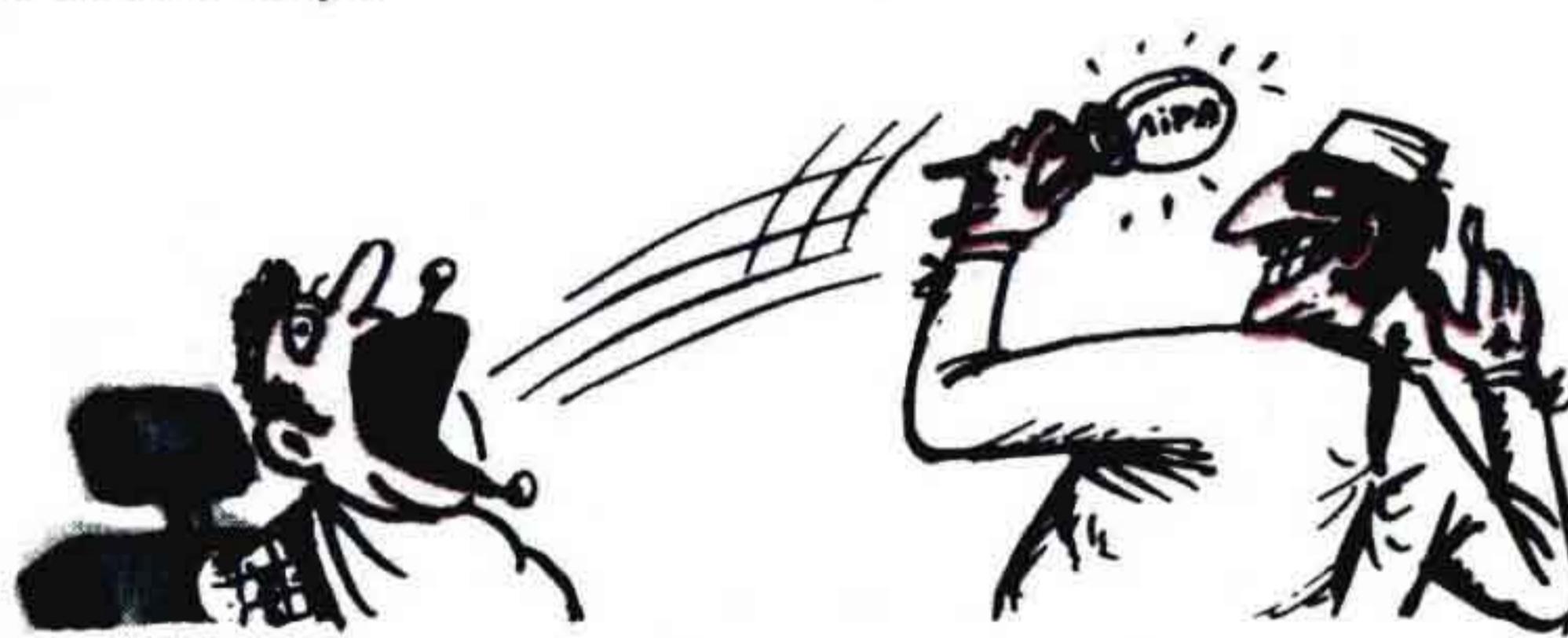
Що то значить розбиратися у психології своїх співвітчизників і знати їхні звички!

У всіх людей, як відомо, завжди було 32 зуби. А скільки їх у жителів Сіцілії — до останнього часу важко було сказати. У всякому разі, коли зважити на деякі дані, то виходило, що значно більше. Так, наприклад, якщо вірити медичній картці одного сіцілійського селянина, то йому вилікували 56 зубів!

Такими фактами зацікавилося італійське міністерство фінансів. Виявилося, що природа тут ні при чому, що усе пояснюється приватною ініціативою місцевих лікарів, які перебувають на державній службі. Щоб можна було собі ласіти шматок на зуб покласти, лікар міг, скажімо, «запломбовувати» зуби, яких у пацієнта уже давно не було; витягував у хворого один зуб, а записував 22.

Отаким робом сіцілійські лікарі не тільки кількість зубів у своїх земляків, а й свої прибутки значно збільшували. Як встановлено тією ж перевіркою, це обійшлося державній казі в мільйони лір.

ПРОДУКЦІЯ НА ЕКСПОРТ

Колись фальшувальники картин підробляли твори знаменитих майстрів минулого. Так, наприклад, видатний французький художник Каміль Коро написав упродовж свого життя близько 400 картин, а тепер в самих тільки приватних колекціях США понад тисяча «справжніх Коро».

Та сьогоднішні колекціонери картин стали «грамотними» — мають докладні каталоги і добре знають, які картини написав той чи інший майстер і де вони знаходяться. Тому італійські фахівці з фальшування картин перейшли на підробку полотен сучасних художників. Довести підробку сучасної картини значно важче, ніж старовинної, а гроши такі підробки все одно приносять. Оскільки ж в Італії підробляють тепер усе, що тільки можна підробити, то таке становище нікого не дивує. Тим паче, що майже всі підробки збувають в інші країни.

Шірлі Хант, 28-річна дівчина з міста Тіффін (США), благала тамтешнього чиновника загс: «Дуже прохаю вас, повінчайте нас у автомобілі. Бо моєму жениху 83 роки, він не може піднятися по сходах».

Чиновник зважив на причину.

На полиці однієї віденської книгарні стоять поруч дві книжки з однієї галузі знання. Перша: «Мистецтво одружуватися», ціна 5 шилінгів, друга: «Мистецтво залишатися холостяком». Ця коштує дорожче — 12 шилінгів.

ВИМОГИ ЗРОСТАЮТЬ

Ще кілька років тому у лікарнях ФРН не вистачало молодшого медперсоналу — медичних сестер, нянь і санітарок доводилося навіть запрошувати з-за кордону. Зовсім інша справа тепер — безробіття не обмежує і цієї категорії робітниць...

Коли у Мюнхені одна 38-річна жінка звернулась до відділу кадрів міської ратуші з проханням надати за фахом роботу в лікарні, їй відмовили. Причина — зйова вага: зріст цієї претендентки на місце няні 1,64 метра, і вона повинна важити 64 кілограми, а важить 75.

Представник ратуші Краус авторитетно пояснив: «Хто бажає працювати у нас, не повинен мати зайвих кілограмів, бо повнотілі люди лінуються і до того ж часто хворіють».

Наша статистика, яка, за твердженням Ільфа та Петрова, начебто знає абсолютно все, не дає нам, однак, точних даних про те, скільки ображених припадає на кожну тисячу жителів республіки. Нема таких цифр і в розрізі областей, нема і в розрізі районів. Отож точних цифр і я не зможу назвати, проте сміливо можу твердити, що в м. Червоноармійську ображених багато. Ображаються на працівників міліції, ображаються на журналістів з райгазети. Хто, питаете, ображається?

Ну, хоча б той же Володимир Петрук. Працював він заступником голови Червоноармійського споживчого товариства. Поїхав якось на базу, одержав 9 тонн популярних крупів, дві третини яких завіз чомусь у магазин с. Михайлівки, решту — в усі інші магазини. А в михайлівському магазині крупи продали по п'ятнадцять карбованців за мішок, хоч красна ціна ім (і державна — так само) — 9,3 карбованця. Оскільки такий гендель у нас називається спекуляцією і оскільки то була не єдина така операція Петрука, то комітет народного контролю вирішив звільнити його з посади. І тут раптом виявилось, що Петрукові й самому не дуже хочеться працювати в споживчому товаристві, бо рівно за три дні до того (а чому ви не вірите?) він уже подав заяву про звільнення за власним бажанням. Розглянули, як кажуть, у порядку надходження й звільніли саме так, як і бажав Петрук, який тут же влаштувався на матеріально відповідальну посаду заготівника в райзаготконторі. І коли уже там повторив пройдене, його нарешті звільніли-таки. Тепер уже слідчі органи мають з ним клопот.

Може виникнути запитання: навіщо й кому було потрібно, всупереч рішенню комітету народного контролю, звільнити Петрука за власним бажанням? Незрозуміло, мовляв. Ні, товариші, голову споживчого товариства П. Г. Яковчука я розумію. Спробуй-но він звільнити свого заступника, як і належало, з тріском, і той трісок міг би відлучитись! Петruk обов'язково гукнув би: краче, Павле Григоровичу, гляньте на власні справочники!

А на ті власні справочники П. Г. Яковчука оглядались дуже не хотілося. Вони бо, зокрема, лишились зафікованими у закодованих записах типу: «Відпустіть по підбору доріжку», «Відпустіть один за 59 крб.», «Відпустіть один чайний сервіз» і т. п. «Один за 59 крб.» — це килим. По цих записах (а їх чимало) продавці магазину с. Бугаївки — подружжя Настенків — відпускали анонімним по-дателям різноманітний «дифіцит». Щоправда, не завжди голова вдавався до епістолярного жанру. Часто й особисто навідувався в цей магазин та набирає товар в широкому асортименті. Вздірів та оптом. Горілку з перцем та й без перцю, оселедці до неї (одразу 16 банок), крупи, сервізи, килими. Не завжди він запам'ятовував, що саме брав, зате завжди й послідовно забував платити за це гроши. І коли раптом нагодилася ревізія, то в магазині виявилась помітна нестача, яка (цитую з акта) «створилася через те, що голова ССТ П. Г. Яковчук узяв без грошей різних товарів на 780 крб., ці гроші було внесено в касу в період ревізії».

Про ці та деякі інші новації в торгівлі розповіла широкому заголові районна газета. Як же прореагував на виступ голова райспоживспілки В. М. Крам? А ось як. Через двадцять днів надіслав до редакції застоскійливу вісточку: «...Фейлетон «Кітка в горлі» буде розглянуто на правлінні РСС, коли надіде матеріал від районного відділу міліції або від прокуратури».

Оригінальна, кажете, відповідь? Особливо, якщо додати, що автором фейлетону виступив якраз працівник міліції, який безпосередньо займався цією справою. Але запевняю вас, що нічо о див-

ного — такій позиції теж нема. Бо не міг В. М. Крам з належним тріском звільнити Яковчука. Бо Яковчук тоді обов'язково заволав би:

— Як мене — то одразу, а як ваш завторг те саме робить — то нічого!

І, уявіть собі, мав би рацію. Бо, справді, завторг Матюшок не раз виробляв те саме. Одержаняв якось 70 метрів кримплена та сорок мотків оселедця і завіз усе... в посудний магазин. Чи вам, прощіте, спаде на думку питати в посудному мага-

зині мохер чи кримплен? Так само й іншим. Отож, через відеутність масового попиту, Матюшок і змушений був реалізувати цей товар серед своїх знайомих. Також за записками. А понаднормативні неходові залишки у вигляді двадцяти мотків оселедця змушений був уже просто взяти собі. Іншим разом він завіз в універмаг 70 метрів кримплена, але там його не продавали. Де дівся? Матюшок згодом пригадав, що повіз його в один колгосп для тваринників. Така турбота про трудинників ферм може зворушити будь-кого. Якби не одна деталь: тваринники при опиті заявили, що бачили той кримплен так само, як і бенгалського тигра в навколошніх лісах.

Такі атракціони неодноразово пробувала популяризувати районна газета «Прапор перемоги». Як і витівки працівників комбінату громадського харчування. А торговельники чомусь ображаються. Ображаються навіть тоді, коли газета ще й не встигне поширити іхній досвід.

Працювала директором комбінату Н. І. Яковчук (це дружина П. Г. Яковчука). Якось працівники санепідстанції за порушення санітарних норм оштрафували її та ще трьох завідуючих виробництвами на десять карбованців кожного. А Н. І. Яковчук розпорядилася розподілити штраф на тридцять рядових працівників порівну. У кожного при одержанні зарплати вирахували 1 крб. 34 коп. Районна газета вирішила присвятити спеціальну репліку такому цікавому досвіду бригадно-матеріальної відповідальності. А Яковчук чомусь образилась. І в результаті пролунав «керівний» дзвінок. Репліку з полоси зняли.

Я поцікавився в секретаря району партії Л. В. Дробот, чим вона керувалась, даючи таку вказівку. Лідія Василівна роз'яснила:

— Надія Яковчук ще молодий працівник, і автобіографія в неї хороша, а до того ж перед цим газета уже критикувала її.

Шодо молодості та біографії заперечень не маємо. І таки десь півроку перед тим в газеті мало місце критичне зауваження на адресу Н. Яковчук. Але ж хто й коли казав, що критика в газеті дає право на безкарність у майбутньому?

— Взагалі, — ображалася Л. В. Дробот, — репліки не доводилося б знімати, якби працівники редакції попередньо погоджували критичні виступи на керівних працівників району. А вони часто гостро навіть не показують матеріалів перед опублікуванням.

За це, до речі, на газетярів ображаються й інші керівники району.

Газета, наприклад, різко виступила проти голови колгоспу ім. ХХІ з'їзду КПРС В. В. Петрученка за неодноразові приписки. До кримінальної відповідальності його, щоправда, не притягли, а обмежились партійним стягненням. Але й газетярам також висловили свої образи.

— Знову не погодили! А чи варто було Петрученка на весь район паплюжити! Його ж тепер люді не слухаються! А він же керівник!

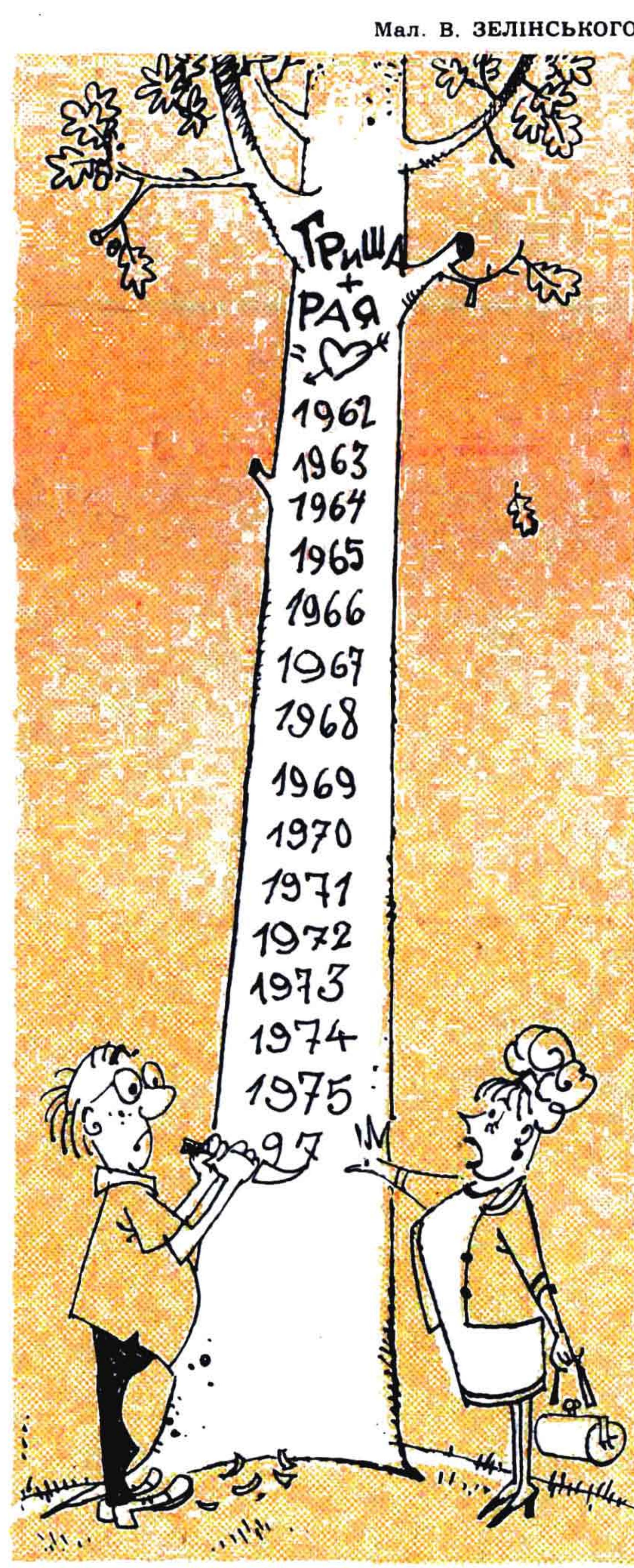
Щиро так, по-батьківському пропісочили журналістів. З якоюсь непохітною вірою в те, неначе про грубі порушення В. В. Петрученка колгоспники вівреною йому колгоспу дізнаються останніми. Без газети, вважай, про те й не відали б та вважали свого голову чесним та сумлінним керівником.

Отак, бачите, і виходить, що всі ображаються. І ті, кого критикують, і ті, хто мав би критику підтримувати.

Тепер скажіть самі, чи не забагато ображених у Червоноармійську?

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

— Усе, з мене досить. Завтра ж ідемо в загс.

— Хочу підігріти до ста градусів.

Літературні пародії

АНАФЕМА!

Цвіркуні у мами в хаті
в кожній дірці, в кожній
шпарці.
Позаходили, прокляти,
наче зашпори у пальці.

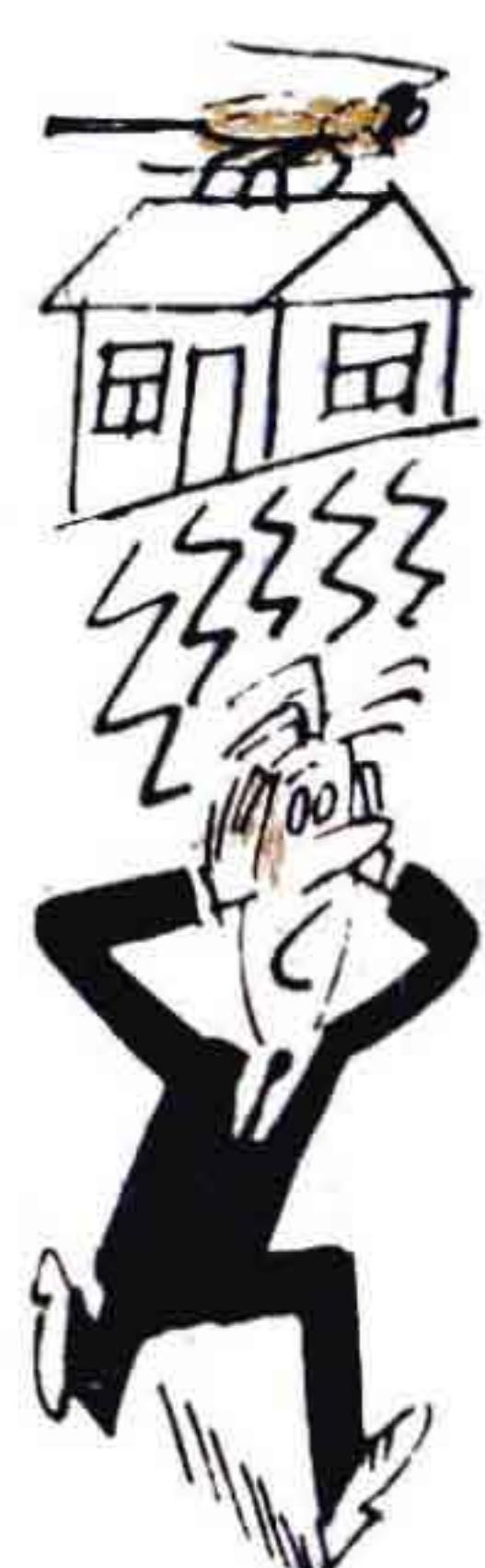
(Микола ЛИХОДІД. «Свято». Видавництво «Радянський письменник»).

О, цвіркуні!
Я проклинаю вас,
і кожну дірку, і шпарину кожну,
куди ви залізаєте всячкас
і сорчите, що й дихати не можна.

Нема на вас, проклятих, порошків,
нема ні дусту, ані дихлофосу.
О, цвіркуні! Володарі кутків!
Від вас мені свербить і досі в носі.

Я буду нині, завтра, день при дні
анафему вам вічну посылати
за те, що якось влітку ви мені
у рідній хаті не давали спати!

Віктор БАРАНОВ.

ЧОМУ Я НЕ КУПЮ ПРОЛІСКІВ!

...Я не купую пролісків у місті.
Іду в гай, щоб там зустрітись
з ними...

(Петро МАХ, з вірша «Проліски»,
збірка «Вікна». вид. «Молодь», 1971 р.)

Ходім у гай, де проліски, мохана...
На гроші ж, зекономлені на квітах,

Я пригощу морозивом тебе.

Собі ж куплю я повний кухоль пива!

Юрій РИБНИКОВ.

У ВІДРЯДЖЕННЯ З ГОЛУБАМИ...

Їздять журналісти сумської районної газети «Вперед». Воїхня редакція вже кілька місяців перебуває в новому приміщенні, яке сумські зв'язківці чомусь не телефонізували. Тож і доводиться оперативну інформацію надсилати поштовими голубами.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А що поробиш, коли це єдиний за-
сіб зв'язку з нашою редакцією.

Рекомендація

ГУМОРЕСКА

— Галло! — подзвонив Лис
знатковому Вовкові. — Тут у
мене сидить один гарний звір,
мій приятель... Так, з досві-
дом. Треба його на роботу
влаштувати.

— А як звати приятеля?
— Та ти що, — здивувався
Лис, — хто ж по телефону, таке
каже? Чужі вовки підслухають!

— А роботягий твій кадр?
— Ще б пак!
— А розумний?

— Як тобі сказати... Коли
трапиться щось, не бійся, —
швидко його зім'ю. Підкажи
при нагоді нашому Ведмедю...
Час буде — заходь. Кума з
сусіднього джерела такої рі-
дини принесла — в житті не
куштував. Бувай!

Вовк набрав номер Ведмедя.
— Слу-ухаю! — загуло на
тому кінці дроту.

— Велике вітання шановному
Михайлові Бурмиловичу. Вовк
доповіда. Є один гарний кадр.
Рекомендований. А ви ж самі
казали — кадрів невистача.

— Ага! — зрадів Ведмідь.—
Хто саме — по телефону не
кажи. Сусіди переманять. Ха-
рактер у кадра твердий?

— Як кремінь.
— А ревти при нагоді може?

— Як ми з вами.
— Тож бери його і став у
наш заповідний ліс.

І, задоволений, Ведмідь по-
клав трубку.

Звичайно, подумаете ви, то
був традиційний дурний Ос-
лісько!

Hi, на цей раз не він.
Що?.. Баран чи Пес?
Все одно не скажу.
Сусіди переманять!

Юрій ЯРМИШ.

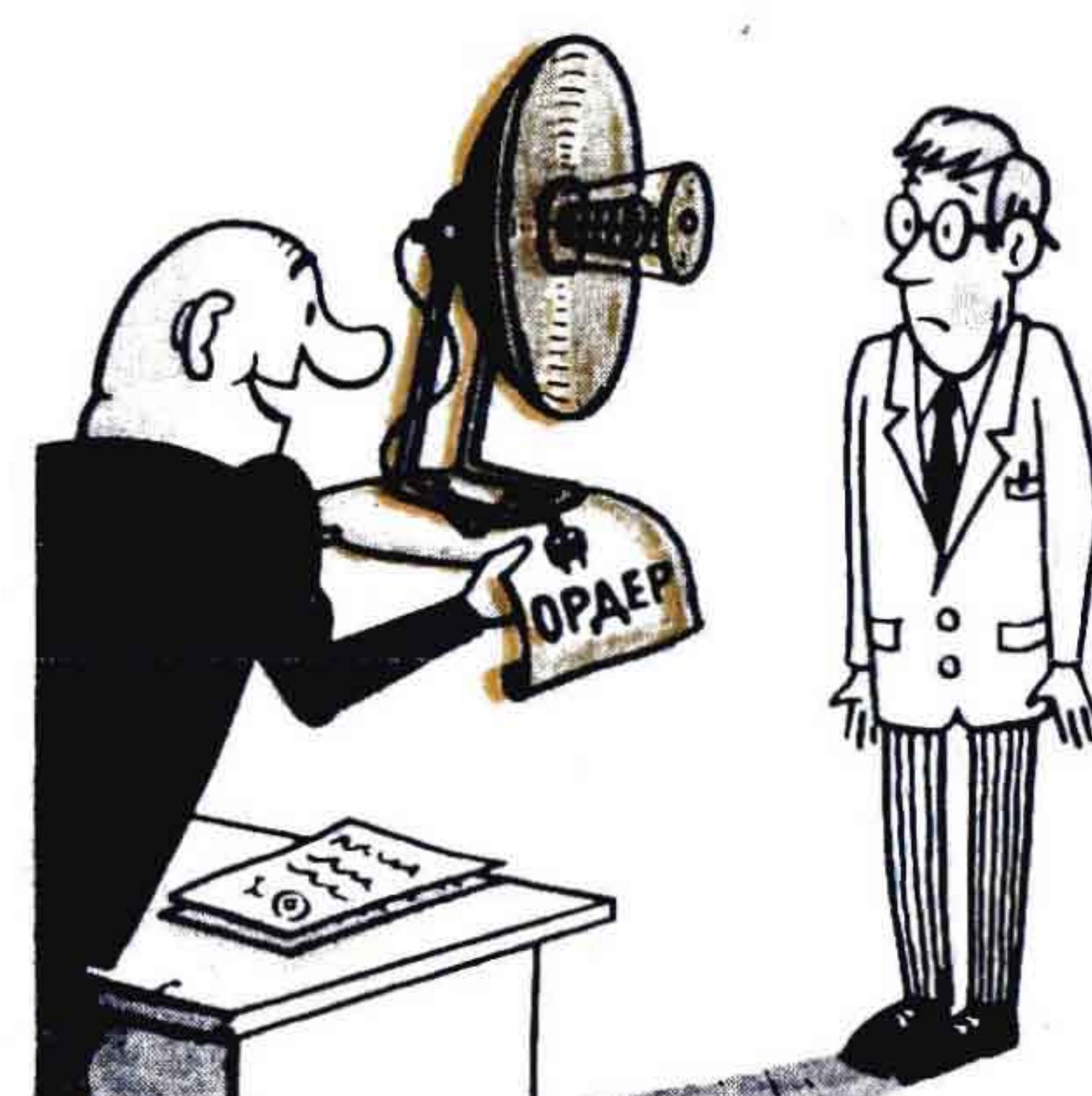
КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

СЕМИДЕСЯТИКАРТИРНА ПУСТКА

Іще в 1974 році Котовський м'ясокомбінат (Одеська область) закінчив будівництво семидесятикартирного будинку. Але й досі його не заселено, бо не подумали про опалення.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Питання з опаленням ми вирішили!

СЕКРЕТИ ХІМЧИСТКИ

— Плями на вашому пальті зникнуть в один момент! — запевняли працівники Врадіївського райпобуткомбінату Миколаївської області жителька села Гражданівки Т. Г. Шекель, коли вона здавала у хімчистку своє пальто. І справді — плями зникли... разом із пальтом. Уже ріт його не можуть знайти.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я ж казав, що ви не побачите жодної плями...

РОЗПОВІДЬ РИБАЛКИ

Я вам про себе розповім Історію таку.
На річці рибу я ловив,
А може, на ставку.
Закинув перш на черв'яка,
А може, на живця,
Зручніше всісся і очей
Не зводжу з поплавця.
Мені щастливо, як завжди.
Хвилини не пройшло,
Як раптом повело убік,
А може, потягло.
Підсік не зразу, почекав,
Щоб дужче узялась.
Дивлюся — щука на гачку,
А може, і карась.
За нею бігав по воді
Назад і уперед.
Штани й сорочку намочив,
А може, і кашкет.
Та риба капосна мені
Добряче допекла,
Поки спіймалася до рук,
А може, і втекла.
Я ніс, зігнувшись до землі,
Її через село.
Було зі мною отаке,
А може, й не було.

Григорій ЕЛИШЕВИЧ.

ЯКА КАЗКА НАЙКРАЩА!

Кілька місяців у Тоні гостювала бабуся. А сьогодні вона поїхала до себе в село, і мама пішла провожати її на автобус. Залишилась Тоня удахно із татом. Уклав її тато в ліжко і, щоб приспати, почав розповідати їй казки. Розповів про Котигорошка, потім — про зайчика і лисичку, за нею — про коника... А Тоня усе не спить.

— Яка ж тобі казка найкраща? — нарешті запитує тато.
— Та, що розповідає бабуся, — відповідає Тоня.

Віктор ТАРАСЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Каже сумно: — Ме-ке-ке!
От же лишенко яке! —
Зачинили та й пішли,
А капусти не дали.

* * *
Криється хитрун від сонця,
Робить хатку без віконця
І підземні коридори...
Тільки зверху — землі гори.

Василь ДОВЖИК.

Примітка Перченята:

Це, діти, не прості вірші-загадки — в них одразу ж і слова-розвадки є. Хто з вас уважний і кмітливий, той знайде їх.

СКАРБ**Українська народна казка**

Жив собі один чоловік, і не було у нього ніякого багатства, окрім великого яблуневого саду. От надумав той чоловік помирати. Покликав він перед смертю до себе своїх трьох синів і каже їм:

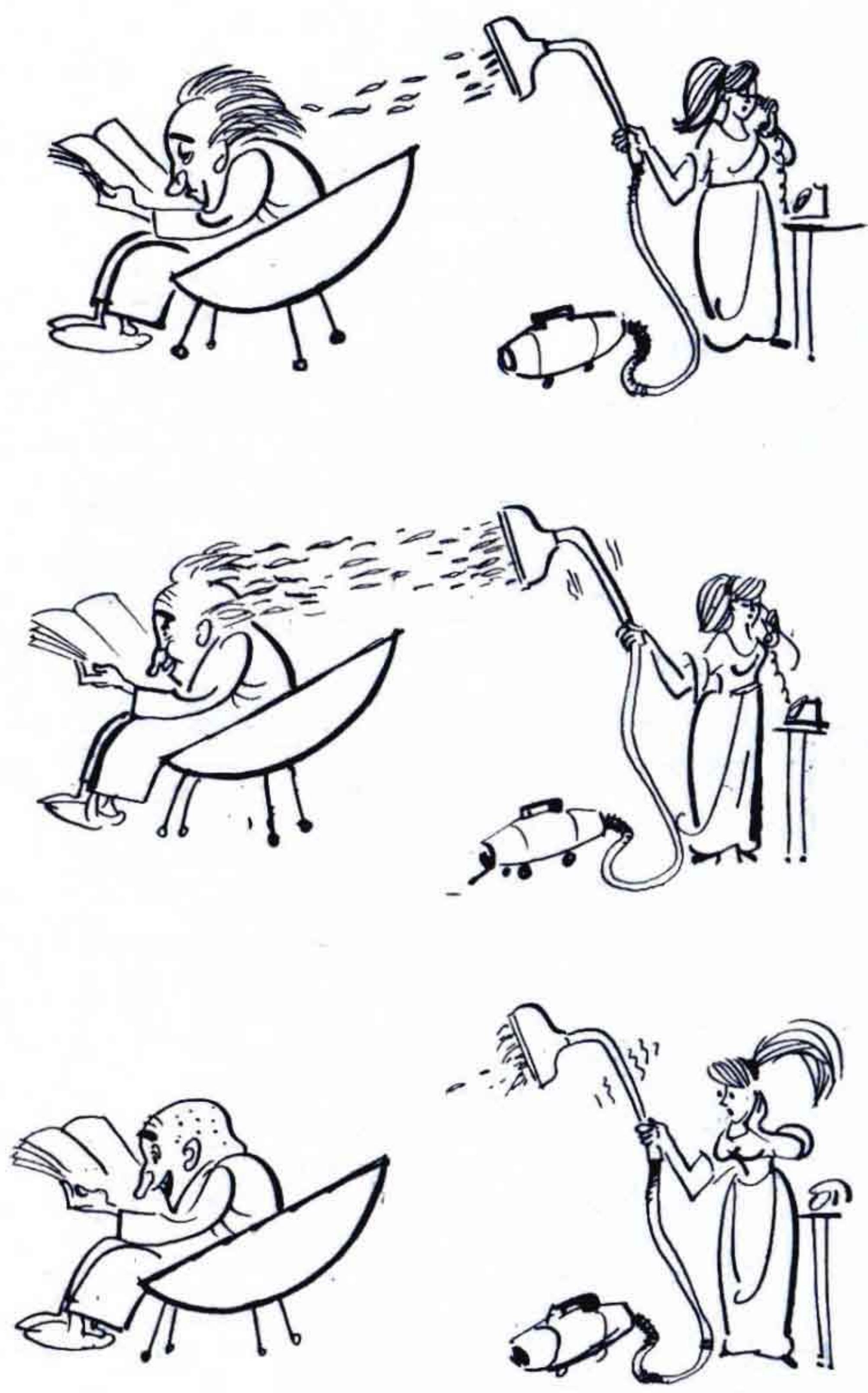
— Закопав я, сини мої любі, під однією яблунею в саду золотий скарб. От тільки забув, під котрою. То як мене не стане, ви той скарб відшукайте, розділіть між собою та й будете жити.

Та й помер.

А сини, поховавши батька, узяли заступи і давай золотий скарб шукати. У весь сад перекопали, а золота так і не знайшли.

— Обдурив нас покійний батько, — думають собі.

А восени перекопаний сад уродив яблук видимо-невидимо. Зібрали брати урожай і повезли на базар. Стали вони з того часу щороку свій сад перекупувати, доглядати його і плекати, а сад їм за це щедрими урожаями віддячував. Так і досі живуть-поживають і добра наживають.

Без слів.

ВИПАДОК У МАГАЗИНІ

ЖАРТ

— Скажіть, будь ласка, у вас є у продажу килими?

— Іще чого захотіли!

— А килимові доріжки?

— Вам що, повілазило?

Невже не бачите?

— Дякую за люб'язну відповідь.

— Що, що?

— Я кажу, щиро дякую за пояснення і ввічливість.

— Ви що, здуріли!!?

— Дуже приємно було дізнатись, що у нас є такі культурні і ввічливі продавці.

— Та йдіть ви під три чорти, громадянине!

— Тепер я буду купувати все тільки у вашому магазині.

— Господи, та що ж це робиться?! Коли ж ви нарешті відчепитесь від мене??!

— Побільше б нам отаких продавців.

— Громадянине, востаннє попереджаю, якщо ви негайно не перестанете хуліганити, я покличу міліціонера... Просто не дають спокійно працювати! От народ!

В. ОЛЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

Сваште перо НЕ В ГУСАКА...

«ОБІСНИТИЛНА

З 9 січня по 17 небув'я на роботи бо сидів на болнишному а 14 був п'яний бо був виходний и жинки небив».

Надіслав П. ОНОПРІЄНКО.

«Коли я бив дружину був не при умі, а коли ум зявився було пізно. Дружина мене кинула і пішла до мами тещі моєї».

(3 пояснювальної записки). Надіслав П. РОМАНЕЦЬ.

«Продається бочка, тачка, чан и проча мебель».

(3 об'яви). Надіслав В. ЗАГОРОДНІЙ.

«Нічого я не бачив, бо у сусіда тоді саме сидів на телевізорі».

(3 пояснення в суді). Надіслав С. СОЛОДУХА.

«Сьогодні Ви подивитеся художній фільм «Дело было в Пенькове» в головній ролі Вячеслав Тихонов — бывший Штирлець».

(3 об'яви). Надіслав Л. МИХНО.

Мал. В. ШИРЯЕВА

Сусіди.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕВ

Чи не можеш ти помирити нас із Шепетівською «Сільгостехнікою»? Видно по всьому, дуже вона розсердилася на нас. Послали ми у жовтні минулого року туди несправний двигун від трактора Т-150 К, а нам його повернули звідти іще з більшими дефектами. Склалі ми акт-рекламацію і відслали його разом із двигуном знову до Шепетівки, а звідти — ні слуху, ні духу. Розгнівалися на нас тамтешні ремонтники — мабуть, за те, що ми, замість гарячої подяки за брак, акт-рекламацію їм надіслали.

Отож ми й хочемо тепер, Перче, виправити свою помилку та попросити тебе, щоб ти від нашого імені низенько вклонився бранкоробам і попрохав їх мерцій повернути нам той двигун — хай уже й так, без ремонту. Ми тут уже й самі якось спробуємо... своїми силами... Аби не сердити шепетівських майстрів іще більше.

Я. ГАВРИШЕНКО,
головний механік колгоспу імені Кірова
Новоушицького району на Хмельниччині.

Мали ми клуб. Сякий-такий, але кіно в ньому можна було дивитися. Почав той клуб потихеньку розвалюватися. Кинулись ми до директора радгоспу «Прогрес»: «Зробіть, Іване Семеновичу, що-небудь! «Зробимо», — сказав т. Шнайдер і прислав у 2-й відділок радгоспу, тобто до нас у село Новодмітровку, бульдозер. Через півгодини від клубу залишилася тільки куча глини. «Це я заради вашої ж користі! — сказав директор, — аже могло когось привалити!»

Ми, звичайно, раді, що т. Шнайдер позбавив нас смертельної небезпеки (хоч дехто каже, ніби той клуб можна було ще відремонтувати). Але водночас він позбавив нас і можливості дивитися кіно. І ось тут ми розгубилися — не знаємо, чи дякувати директорові, чи сердитися на нього. Тим більше, що нового клубу в Новодмітровці поки і не думають споруджувати.

ГРУПА МОЛОДІ.
Село Новодмітровка
Білозерського району
Херсонської області.

Ти чув про лазні в стародавньому Римі, які називалися термами? Там сходилися патриції, гомоніли, пили, закусували й тут же купалися. Так от, ми хоч і не патриції, а терми свої маємо. Правда, назва у них сучасна — ресторани. Але все майже так, як у Римі. Сидиш, випиваєш, закусуєш, а тут тобі прямо на голову зі стелі тече. І що цікаво, цим же способом, як ходять чутки, миються й працівники ресторану. Мовляв, жоден душ не працює, то де ж іще скупається!..

Тільки подейнують, ніби вони весь час шкодують, що в ці терми, у цю купіль не завітають представники будівельно-монтажного управління Харківської облспоживспілки на чолі з начальником Калітієвським А. М. (а будувало саме це управління) — їх би всіх посадили на чільному місці, сажем там, де через тиждень після здачі об'єкту потекло. Хай би покупалися.

І. ШЕВЧЕНКО.
Селище Борова
Харківської області.

КРИТИКА ДОПОМОГЛА

У кутку червонім
Йдуть загальні збори.
Виступає жінка
І таке говорить:
— У кінторі нашій
Так розduto штати,
Що декому навіть
Ні на що сідати...
Коли закінчили
Люди говорити,
Виступив начальник:
— Ніде правди діти —
Вплинули на мене
Критика й дебати!
Завтра дам команду
Ще стільців придбати.

Григорій ДЗЮБА.

м. Артемівськ
Донецької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* У своєму листі до Перця водії, що приганяють автомашини для ремонту на Олександрійський авторемзавод «Укрсільгостехніки», висловлювали недоволення організацією роботи на заводі під час приймання машин.

Голова Кіровоградського обласного комітету народного контролю тов. Кондратенко повідомив редакцію, що листа було перевірено на місці, а матеріали перевірки обговорено на засіданні Олександрійського міського комітету народного контролю.

Керівництво заводу запевнило, що найближчим часом на заводі буде організовано миття машин і ділянку для їхнього приймання в ремонт. Буде обладнано кімнату для відпочинку водіїв.

* Про те, що у міжгірському дитячому садку № 2 (Закарпаття) приміщення погано опалюється, а завідуючу дитсадком Ледиду В. М. це зовсім не турбує, говориться в листі батьків малят.

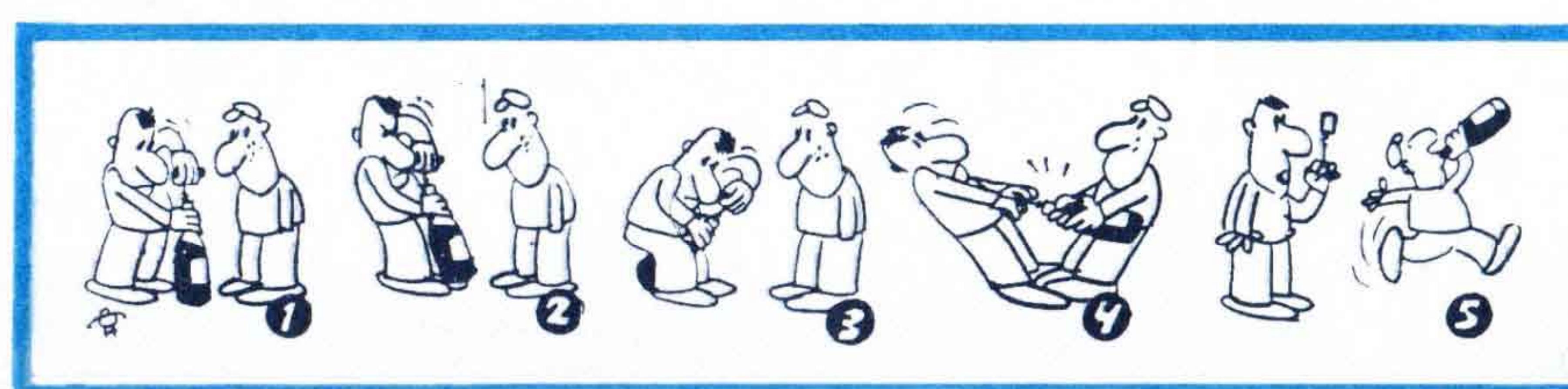
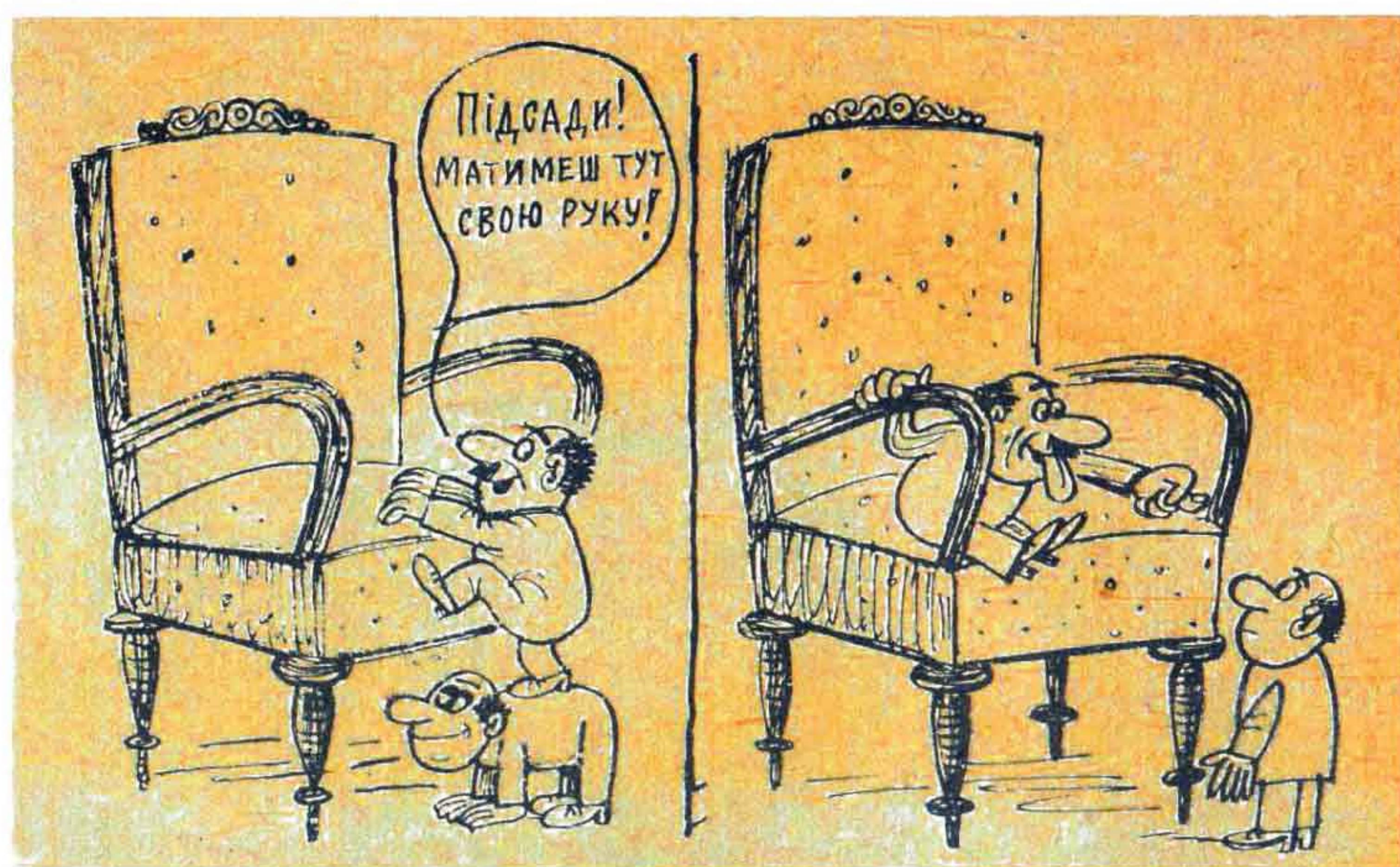
Як повідомив редакцію голова виконкому Міжгірської райради тов. Русняк, наведені у листі факти мали місце. Нині в дитсадку наведено порядок, а завідуючу Ледиду з роботи знято.

* У кельменецькому районівівермазі (Чернівецька обл.) порушували правила торгівлі. Про це до редакції надійшла скарга.

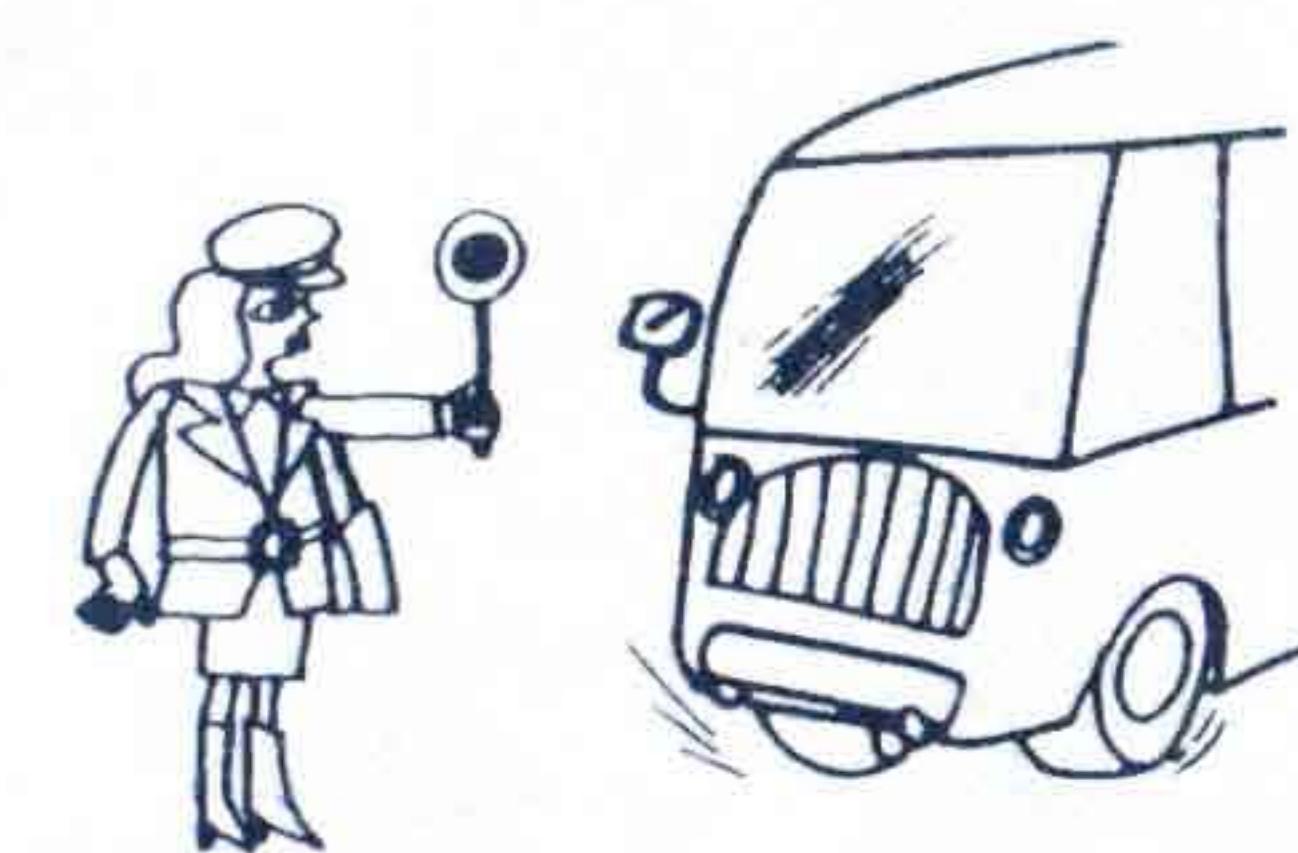
Голова Кельменецького районного комітету народного контролю тов. В. І. Побережник повідомив, що матеріали перевірки було розглянуто на засіданні комітету. Директорові універмагу Рябому О. Г. оголошено додану, а рішенням правління Кельменецької районної споживспілки його звільнено з посади директора.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів:
«ПАВЛІХА» — Любляна,
«СТЬРШЕЛ» — Софія
«КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь,
«ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «ЕЖ» — Белград,
«ДІКОБРАЗ» — Прага.

Без слів.

Без слів.

— Нічого не бійся, ми потурбуємося про твою сім'ю.

— Лойзо, прокинься та поглянь, як Бранко солодко спить!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 9 (979)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. IV. 1976 р. Підписано до друку 17. IV. 1976 р. БФ 02822.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01733. Тираж 2 850 000 прим.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Великі капіталістичні монополії нещадно пожирають своїх менших конкурентів. Число банкрутств середніх і дрібних фірм катастрофічно зростає.

На один зуб...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Зверху і всередині.